

resurse spirituale

Nr. 35 - 2016

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

PREDICAREA: Credibilitate, claritate și conectivitate în slujirea Cuvântului Lui Dumnezeu

DE CE SĂ MĂ ASCULTE CINEVA?
Herbert Cooper și Scott Harrup | 3

LĂSAȚI DUHUL SĂ VĂ CĂLĂUZEASCĂ PREDICAREA
George O. Wood | 9

FIICELE VOASTRE VOR PROROCI
Kari Brodin | 13

Seria "Pe deplin pentecostal" - Partea a 7-a:
PRACTICI PENTECOSTALE: BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE SUSTENABIL
Mark Wootton | 18

FEMEILE CONDUCĂTOARE ALE LUI DUMNEZEU
Marcia Lednicky | 21

**RELATÂND POVESTIRI ȘI PUNÂND ÎNTREBĂRI:
CE NE ÎNVAȚĂ ISUS DESPRE PREDICARE**
Richard Foth | 24

**PIEDICI ÎN CALEA EVANGHELIZĂRII:
MOTIVAȚIA ȘI METODOLOGIA**
Jeffrey W. Dove | 28

Seria „Trăirea în Împărăție” - Partea a 7-a:
ESENȚA TRĂIRII ÎN ÎMPĂRĂȚIE
H. Maurice Lednicky | 31

ELIMINÂND SUPERFICIALITATEA DIN PREDICAREA TA
Doug Green | 36

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.
liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

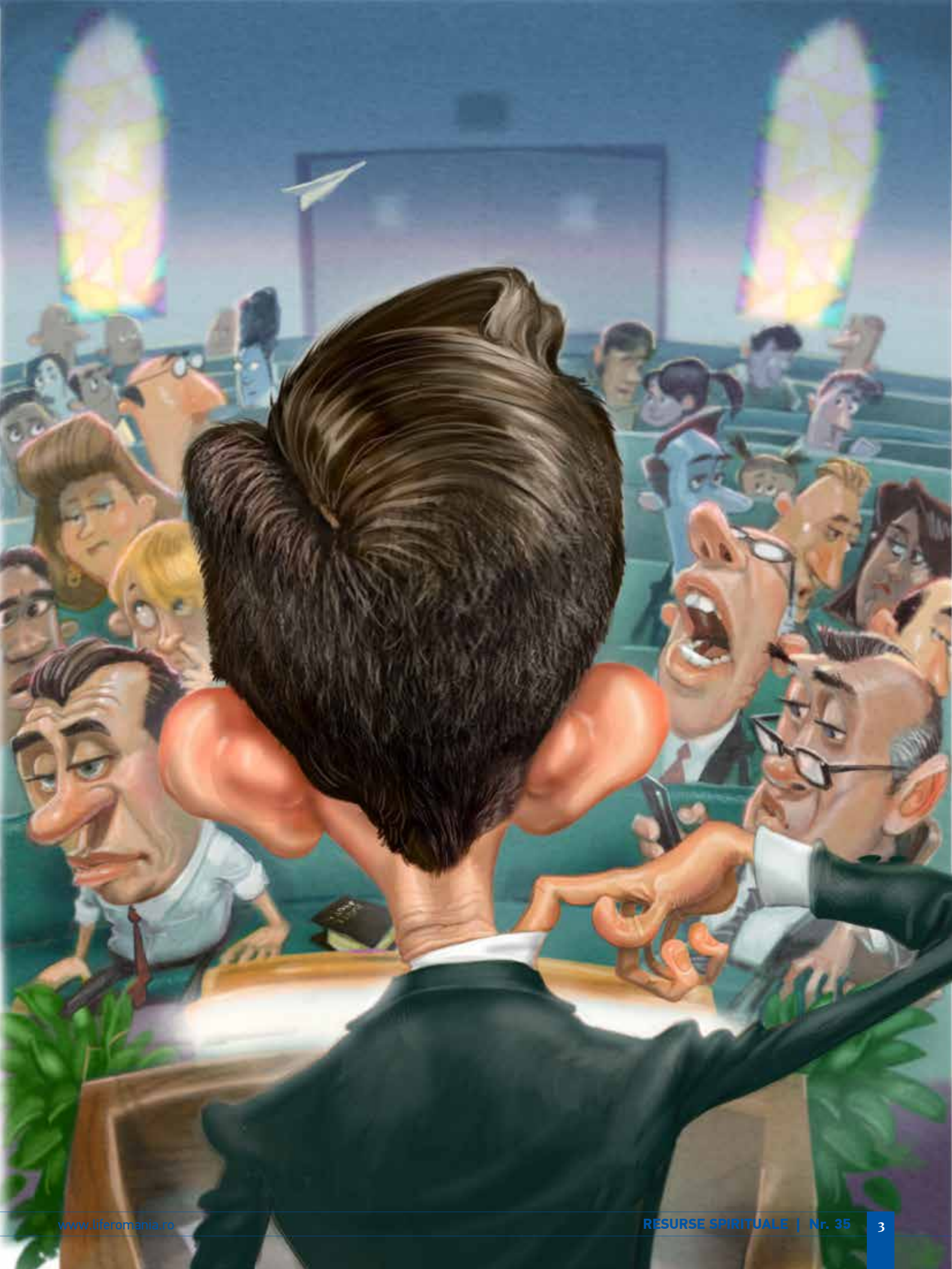

Colectivul de redacție:

Redactor Șef. Warren Flattery
Traducător: Lurentiu Pășcuti
Editor: Cristian Ardelean
Layout: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

De ce să mă asculte cineva?

de HERBERT COOPER și SCOTT HARRUP

Fie că vă aflați în spatele unui amvon sau pe o scenă deschisă, fie că vorbiți într-un auditorium sau într-o cafenea, fie că audiența dumneavoastră este formată din zeci de plantatori de biserici sau mii de membri fideli, trebuie să vă puneți aceeași întrebare fundamentală înaintea fiecărui mesaj pe care îl transmiteți: *De ce să mă asculte cineva?*

Această întrebare mă smerește dar mă și încurajează. Mă semerește deoarece, atunci când sunt sincer cu mine, îmi recunosc nevoia spirituală înaintea lui Dumnezeu și lipsa de merite în ochii Lui. Nu sunt mai bun decât cei din audiență.

Mă încurajează, deoarece atunci când sunt sincer cu Dumnezeu, când îmi recunosc nevoia, știu cu certitudine că El m-a înzestrat cu darurile pe care le am, că El m-a chemat la lucrare și că El a atras alte mădulare ale trupului lui Cristos în sfera mea de influență.

Sunt convins că oamenii sunt atrași de lucrarea unui predicator direct proporțional cu doi factori prezenți în viața lui: (1) măsura în care își clădește fiecare mesaj pe temelia Cuvântului lui Dumnezeu și (2) măsura în care viața și caracterul său reflectă acel Cuvânt.

De fiecare dată când stau înaintea adunării noastre diverse și în creștere din biserica People's Church din Oklahoma City, îmi aduc aminte de marile lor nevoi și de potențialul lor și mai mare. Îmi aduc aminte de dependența mea și de împuternicirea lui Dumnezeu. Recunosc că acest Cuvânt este rezervorul nesfârșit de răspunsuri la întrebările noastre cele mai profunde și că ascultarea și supunerea mea sunt factorii catalizatori pe care Duhul Sfânt îi folosește în comunicarea acestor răspunsuri.

PREDICĂ DIN CUVÂNT

Pastorul Dan Andreson de la First Baptist Church din Wewoka, Oklahoma, mi-a fost pastor în timpul liceului. El a predicat adevărul simplu și nediluat al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu-mi aduc aminte de el să fi stat vreodată la amvon într-un an electoral și să încerce să convingă adunarea să voteze pentru

Sunt viața și predicarea dumneavoastră o mărturie cuprinzătoare de integritate? Sunt oamenii cărora le predicați în fiecare săptămână motivați să vă urmeze conducerea? O vor face dacă respectați două principii foarte importante.

cutare sau cutare candidat. Nu-mi aduc aminte de vreo predică despre ultima teologie la modă sau despre păcatul zilei. El a predicat pur și simplu Cuvântul.

„Propovăduiește Cuvântul” i-a poruncit Pavel lui Timotei. „Stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:2).

Predicatorii pot pierde din vedere acest element fundamental al unei lucrări eficiente. Ori de câte ori mofturile, politica sau opinia personală ne îndepărtează de Cuvântul lui Dumnezeu, abilitatea noastră de a modela viețile oamenilor după modelul de creștere pe care îl are în plan Dumnezeu pentru ei se diminuează. Oamenii vor să audă un predicator învățând și predicând Scriptura. Dacă sunt în ton cu Duhul, ei nu vor dori să asculte de un predicator care are altă motivație decât cea de a proclama Evanghelia și de a vedea vieți schimbate de puterea lui Isus Cristos.

Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu este mult mai importantă decât un exercițiu de dibăcie omiletică sau de finețe exegetică. Dincolo de proclamarea cuvintelor inspirate ale Scripturii, trebuie să redescoperim inima lui Dumnezeu pentru oamenii pe care îi slujim.

Trebuie să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu cu dragoste. Fiecare mesaj trebuie să comunice aceeași dragoste a lui Dumnezeu care L-a motivat să ne dea Cuvântul Său. Nu trebuie să permitem dogmei să ne distrugă abilitatea și responsabilitatea de a iubi.

Au fost momente la începutul lucrării mele când am fost aspru, acuzator și critic la adresa ascultătorilor mei. Călătoream ca evanghelist și știam că aveam responsabilitatea de a motiva și mobiliza audiența la acțiune. Am crescut în propria mea relație cu Cristos și în predicarea și învățarea Cuvântului lui Dumnezeu. Am învățat că atunci când predic adevărul dintr-o inimă iubitoare se creează cel mai propice mediu posibil pentru schimbare.

Cu fiecare mesaj pe care îl predic vreau ca oamenii să simtă că-mi doresc ce are Dumnezeu mai bun pentru viețile lor, pentru căsătoriile lor, pentru familiile lor, pentru copiii lor, pentru carierele lor și pentru bunăstarea lor financiară. Îmi doresc ca ei să descopere încă o dată dragostea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu care aduce la viață adevărul Cuvântului Său în fiecare ungher al identității lor.

Trebuie să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu cu compasiune. Compasiunea ne cere să ne identificăm cu durerea oamenilor, cu ispitele lor și cu perioadele lor de deznădejde. Mulți oameni intră în bisericile noastre duminica după o săptămână plină de noi dovezi că viețile lor sunt frânte: o căsnicie care se destramă, o afacere care se ruinează, un copil care trăiește în dependență sau este prins captiv de un anumit stil de viață. Ce vedem când ne aruncăm privirea peste adunările noastre?

„Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod; și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri” (Marcu 6:34). Isus a văzut mulțimea și I s-a făcut milă de ea. Ceea ce El i-a învățat era o consecință a conștientizării pline de milă a nevoii lor.

Când priviți la Scripturi și la viața lui Isus vă însușiți din nou viziunea Lui. Mesajele dumneavoastră devin niște colace de salvare pentru oamenii care vă ascultă. Cu cât aceștia percep mai clar natura izbăvitoare și restauratoare a mesajului, cu atât vor fi atrași mai mult să vă asculte și să aplice ceea ce aud.

Trebuie să învățăm Cuvântul lui Dumnezeu cu har. Ne este atât de ușor, fie că scriem, fie că învățăm sau interacționăm cu oamenii la locul nostru de muncă, să fim întinați de un spirit de așteptare. Ne permitem să impunem condiții în mintea

noastră pentru viețile celorlalți, să tratăm oamenii diferit în funcție de măsura în care îndeplinesc criteriile noastre.

Bisericile sunt locuri de scăpare și de vindecare. Prea adesea însă, creăm niște medii în care cei pierduți se simt de parcă ar sta afară și ar privi înăuntru, chiar și atunci când iau inițiativa și îndrăznesc să intre în clădirea noastră. Cât de mult întristează lucrul acesta inima lui Dumnezeu. Trebuie să-i invităm pe oameni în bisericile noastre și să-i acceptăm necondiționat. Acest sentiment de acceptare trebuie să se reflecte în predicarea noastră.

Vreau să spun că acceptăm și suntem de acord cu păcatul și cu efectele lui distructive? Sigur că nu. Sunt gata să spun împreună cu apostolul Pavel: „Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:1-4).

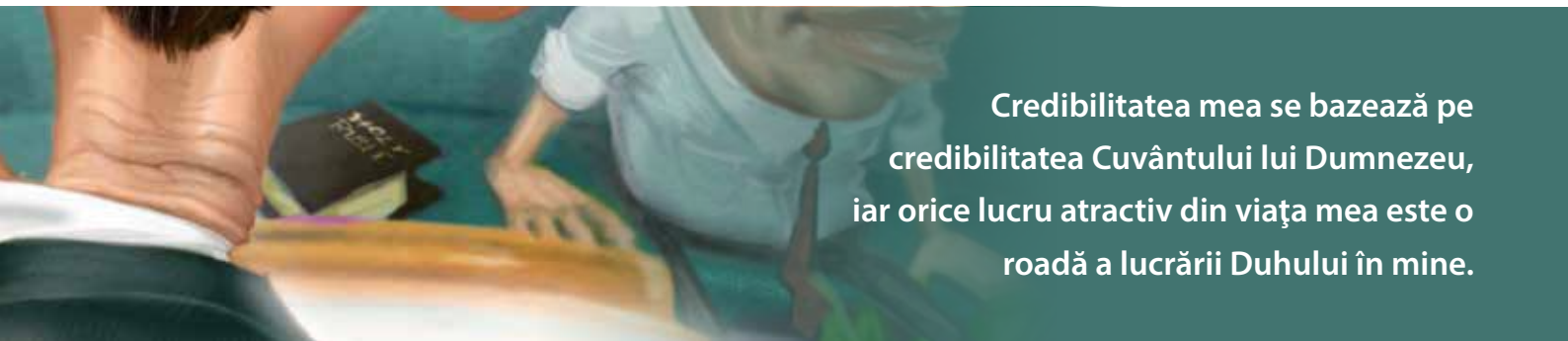
Voi declara de la amvon că anumite stiluri de viață, motivații și practici zilnice, fie la scară mare sau mică, sunt păcat atunci când Biblia le consideră astfel. Nu voi spune niciodată cuiva care îmi ascultă învățătura că trebuie să facă A, B, C, sau D înainte ca să-i accept. Din momentul în care intră un musafir în People's Church, rugăciunea mea fierbinte este ca să fac orice îmi stă în putere să-l aduc într-o legătură cu Tatăl Ceresc. Fiecare cuvânt pe care îl vor auzi de la mine trebuie să fie o invitație.

PREDICĂ CU VIAȚA TA

Pavel l-a chemat pe Timotei să predice Cuvântul, deoarece știa că Acesta este singura temelie sigură pentru lucrare. Pavel mai știa totodată că trebuie atât să trăim Cuvântul cât și să-L

predicăm. „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea”, a scris el lui Timotei, „ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12). El l-a avertizat pe un alt protejat de-al său, pe Tit, în același fel: „și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățătură dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi” (Tit 2:7, 8). Pavel nu a spus că Timotei sau Tit vor fi un exemplu

Lucrarea mea principală nu vizează biserica, ci pe soția și copiii mei. Particip la meciurile copiilor mei. Îi hrănesc. Le citesc Cuvântul. Împreună cu Tiffany, ne rugăm în fiecare seara cu ei. Așa îmi conduc eu căminul și mă asigur că biserica noastră știe lucrul acesta. Încerc să țin dinamica familiei în mesajele mele, deoarece aceasta motivează și inspiră oamenii să facă din Dumnezeu și din adevărul Lui centrul căminelor și al vieților lor.

Credibilitatea mea se bazează pe credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu, iar orice lucru atractiv din viața mea este o roadă a lucrării Duhului în mine.

perfect. Nici unul dintre noi nu suntem desăvârșiți din punct de vedere spiritual. Fiecare dintre noi suntem într-o călătorie. Pavel însuși a recunoscut: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus.” El stabilește imediat o legătură a acestui adevăr cu lucrarea lui adresându-se celor pe care îi slujea în Cristos: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:12-14).

Un factor deosebit de atracție a oamenilor la Cristos din viața noastră este conștientizarea faptului că suntem angrenați într-o călătorie împreună cu ei. Asemenea oamenilor pe care îi slujesc, și eu cresc în har în măsura în care aplic principiile de viață ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dați-mi voie să menționez patru domenii cheie în care fiecare dintre noi putem să conducem prin exemplu personal.

1. În relațiile noastre

Eu vorbesc bisericii mele despre căsnicia mea și recunosc că sunt în formarea ca soț. Mărturisesc deschis că Dumnezeu îmi forțează limitele ca tată și că am nevoie de mai multă răbdare cu copiii mei.

Recunosc că provocările relațiilor nu se limitează la căminul meu. Când cineva mă calcă pe nervi sunt tentat să-mi ies în fire.

Există însă și aspecte pozitive ale creșterii pe care o urmăresc în viața mea și pe care o împărtășesc cu biserica noastră. Mi-am pus deoparte o seară pe săptămână pe care o petrec cu soția mea și vorbesc despre modul în care eu și Tiffany suntem tot mai apropiați ca și cuplu. Fără să cad în extrema senzualității, comunic bisericii noastre că am parte de o căsnicie puternică și minunată de intimă.

2. În prioritățile noastre

Rugăciunea, postul și studiul personal al Scripturii sunt priorități în căminul și în lucrarea mea. Citesc Cuvântul lui Dumnezeu, mă rog și petrec timp singur cu Domnul înainte ca familia mea să se trezească. Mă alătur echipei de la biserică pentru momente de învioreare spirituală.

Începem fiecare an ca biserică cu 14 zile de rugăciune și post. Eu sunt primul la aceste discipline. Nu cer bisericii sau personalului nostru să țină un post de 14 zile dacă eu nu o fac. În timpul celor două săptămâni, organizăm întâlniri de rugăciune pentru întreaga biserică dimineața de la 6 la 7 și de la amiază până la ora 1. Personalul bisericii trebuie să participe la cel puțin opt din aceste întâlniri de rugăciune. Eu particip la mai multe. Eu particip la mai multe întâlniri decât oricine din biserică pentru că trebuie să conduc prin exemplu în ce privește propria mea relație cu Domnul.

Sănătatea fizică și sănătatea spirituală sunt interdependente. Merg la sală de trei sau patru ori pe săptămână. Am grijă ca ziua de vineri să fiu liber. Dau colegilor mei un exemplu de devotament pentru o viață liniștită și sănătoasă și mă aștept ca și ei să aibă aceleași priorități. Dacă nu vă puteți lua o zi liberă pe săptămână nu duceți o viață sănătoasă.

Am auzit pe unii spunând, de parcă ar fi un fel de insignă a meritelor spirituale, „Slavă Domnului, creștem atât de mult, suntem atât de ocupați că nu pot să-mi iau concediu”. Nu accept un astfel de lucru. Eu îmi iau concediul. Nu de mult am spus bisericii: „Știi că unii dintre dumneavoastră îmi spuneți: «Pastore, ne este atât de dor de tine când nu ești aici.» Ei bine, și mie mi-e dor de voi, dar pentru asta tot voi fi plecat.” Au râs, dar au înțeles.

3. În ce privește banii noștri

Mă străduiesc să fiu un exemplu de isprăvnicie evlavioasă. Dau zeciuială. Fac dărnicie. Dau până când mă doare. Când cer bisericii să facă o promisiune financiară peste zeciuială,

pentru o campanie de construire, știu că mai întâi eu trebuie să fiu un exemplu. Eu trebuie să fiu gata să jertfesc dacă vreau ca Dumnezeu să trimită un duh de dărnicie peste biserică.

Tiffany și cu mine ne-am străduit să scăpăm de datorii când aveam în jur de douăzeci de ani, iar astăzi nu avem nicio altă datorie în afară de casa noastră. Trăim fără datorii. S-ar putea să nu conducem cele mai frumoase mașini, dar cel puțin sunt achitate integral.

Ne-am angajat să scăpăm de datorii deoarece recunoaștem că îndatorarea excesivă este de fapt o dovadă a lăcomiei. Ne străduim, ca toți ceilalți, să fim mulțumiți și să respingem cântecul de sirenă materialist al culturii noastre. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne-am hotărât că achizițiile noastre nu vor lăsa în urmă o povară a creditului în viețile noastre, care să aibă un impact asupra zeciuiei și ofrandelor noastre. Nu vrem nimic care să eclipseze viziunea noastră despre Dumnezeu și planurile Lui pentru viețile noastre. Trăim astfel, iar eu predic acel adevăr.

4. În suferința noastră

Primul nostru program de construcție derulat în urmă cu aproximativ 8 ani era cât pe ce să mă copleșească. Între strângerea fondurilor, achiziționarea a 20 de hectare și construirea primei noastre clădiri, am ajuns într-un moment în care îmi venea să renunț.

Când treceți printr-o perioadă de suferință, ispita este să lăsați durerea să vă modeleze predicarea. S-ar putea să fie

vorba de o schimbare subtilă, cum ar fi mutarea accentului de pe o teologie a bucuriei pe una a lui Iov. Cu siguranță există destulă suferință în Biblie. Circumstanțele însă nu trebuie să înlocuiască pe Duhul Sfânt ca sursă a inspirației noastre.

Vă pot vorbi acum despre acea perioadă dificilă și despre lecțiile pe care le-am învățat deoarece acum o fac având o perspectivă corectă. Nimeni n-ar fi spus atunci: „Pastorul nostru va ceda, este pe punctul să renunțe la biserică.” Mulțumită harului lui Dumnezeu, am putut fi un model de înfruntare a perioadelor de stres.

Factorii de stres se pot manifesta atât prin oameni cât și prin intermediul situațiilor. Am fost atacat de oameni, am văzut oameni părăsind biserica nemulțumiți și supărați și am auzit oameni spunând lucruri despre mine și despre lucrarea mea care m-au durut și care au fost neadevărate. Am luat însă decizia ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, durerea mea să nu fie transpusă în predicarea mea. Se poate ca uneori cei mai dificili oameni din biserică noastră să se holbeze la noi de pe prima bancă, dar trebuie să ne asigurăm că mesajul nostru nu îi vizează în mod direct pe adversarii noștri. Chiar și în mijlocul unor situații de stres provocat de oameni, mesajul nostru trebuie clădit pe Cuvântul lui Dumnezeu și transmis cu compasiune și cu o dragoste plină de har.

PREDICĂ... IAR EI VOR ASCULTA

Când vă întemeiați predicarea pe Cuvântul lui Dumnezeu și când viața dumneavoastră demonstrează aplicarea acestuia, oamenii vor fi motivați să vă urmeze conducerea. Ei vor

DA-urile ȘI NU-urile unei TRANSPARENȚE ONESTE

Recunoașteți că vă confrunțați cu aceleași lupte ca adunarea dumneavoastră.

Nu fiți specific în ce privește păcatele din ultima săptămână.

Accentuați bucuriile pe care le aveți în căsnicie.

Nu dați partenerului niciun motiv să se îndoiască de confidențialitatea dumneavoastră.

Menționați nume când aveți ocazia să aduceți mulțumiri sau să dați un exemplu pozitiv.

Nu vă expuneți la acuzații de calomnie menționând nume când oferiți exemple negative.

Fiți sincer când o greșeală inocentă necesită schimbarea direcției.

Nu vă frământați mâinile și nu dați vina pe alții.

Așteptați-vă ca oamenii să vă asculte. Această așteptare va da vigoare predicilor dumneavoastră.

Nu fiți dezamăgit de cei care nu o fac.

– Herbert Cooper

vedea că viața și mesajul dumneavoastră se contopesc într-o mărturie caracterizată de integritate.

Chiar și greșelile pot deveni trepte spre o încredere și o eficiență mai mare când aveți o astfel de relație cu oamenii din biserica dumneavoastră.

În urmă cu câțiva ani, biserica noastră a început să organizeze programe în serile de sâmbătă. Am început în ianuarie, am continuat 9 luni, bucurându-ne de o participare decentă. Cu toate acestea, nu am realizat ceea ce ne-am gândit că vom realiza. Când a venit toamna, am știut că trebuie să tragem cortina. Am fost nevoit să mă ridic în fața bisericii.

„Ca pastor al vostru,” am spus, „v-am spus că urmează să începem niște programe sâmbăta seara. Am crezut că vor merge, dar n-a fost așa.”

Am ținut o întregă predică în care am explicat de ce am început întâlnirile de sâmbăta seara, de ce acestea nu mergeau și de ce urma să le întrerupem. Făcusem o greșală, dar am recunoscut și am câștigat credibilitate în ochii bisericii.

S-ar putea să ajungeți într-un moment în care un obiectiv anunțat să nu se materializeze. „Vom construi această clădire și ne vom muta în ea până în aprilie.” S-ar putea ca luna iunie să vă găsească tot în clădirea veche. Trebuie să aveți curajul să vă ridicați și să fiți sincer cu oamenii. Sinceritatea oferă credibilitate. O recunoaștere sinceră a naturii dumneavoastră umane vă va consolida conducerea.

Încrederea duce la multiplicare. Când am început construirea celui de-al doilea campus, în august 2011, acea tranziție s-a bucurat de un mare succes, datorită încrederii câștigate. Am putut să cer unui număr de 500-600 de oameni să susțină construirea celui de-al doilea campus și să fie dispuși să mă urmărească în fiecare săptămână într-o transmisie video. Nu a fost o decizie ușoară pentru ei, dar au luat-o deoarece și-au asumat această viziune. Acest nou campus găzduiește peste 1000 de oameni, datorită încrederii care s-a construit în timp.

De ce ar vrea cineva să mă asculte în persoană, darămite într-o transmisie video săptămânală? Cu siguranță nu datorită lui Herbert Cooper. Credibilitatea mea se bazează pe credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu, iar orice lucru atractiv din viața mea este o roadă a lucrării Duhului în mine.

Am sentimentul că am ajuns în punctul în care am câștigat încrederea bisericii – spun lucrul acesta într-un spirit de umilință și smerenie, cu o frică și cu un tremur bun și sănătos. Mă bucur de încrederea acestei biserici și de încrederea bordului meu. Este o onoare atât de mare să am bărbați și femei cu influență în comunitatea noastră, care își conduc propriile lor companii, spunându-mi: „Pastore, avem încredere în tine. Avem încredere în conducerea ta. Te vom urma.”

Mă rog să nu ajung niciodată să consider încrederea lor ca ceva sigur. Cu fiecare mesaj nou pe care Duhul Sfânt mi-l pune pe inimă vreau să mă plec înaintea lui Dumnezeu punând cea mai importantă întrebare: „De ce să mă asculte cineva?” Vreau să aud asigurarea Duhului că L-am auzit cu adevărat, că am înțeles adevărul Cuvântului Său pentru biserica noastră și că sunt în postura de a fi înaintea lui Dumnezeu un exemplu al adevărului pe care îl proclam.

HERBERT COOPER, pastor principal, Biserica People's Church, Oklahoma City, Oklahoma

SCOTT HARRUP este redator șef al *Pentecostal Evangel*, Springfield, Missouri.

CALEA DUHULUI SFÂNT

CALEA MEA

ALEGEREA 1

CONFUZIA

MOARTE

ALEGEREA 2

DISTRAGERE

NEASCULTAREA

În fiecare duminică, predicatorii vestesc Cuvântul lui Dumnezeu în fața bisericilor lor. Despre ce ar trebui ei să predice? Deoarece Duhul Sfânt este în stare să potrivească textele biblice cu contextele contemporane, este important să învățăm să ascultăm de călăuzirea Duhului.

Lăsați Duhul să vă călăuzească predicarea

de GEORGE O. WOOD

Pe când eram un tânăr pastor al studenților la Evangel University (pe atunci era colegiu), am invitat trei lideri pionieri ai Assemblies of God SUA să împărtășească studenților mărturia mântuirii și a botezului lor cu Duhul Sfânt. Îmi doresc să fi putut înregistra ceea ce Ernest S. Williams, Noel Perkin și J. Roswell Flower ne-au împărtășit.

Nu voi uita niciodată cum și-a început mărturia fratele Williams, care avea atunci 88 de ani. El a spus: „În toți anii mei de slujire nu am împărtășit niciodată public cum am venit la Cristos sau cum am fost botezat în Duhul.”

M-am întrebat: *Cum e posibil așa ceva?*

Apoi, ne-a explicat. „M-am temut ca nu cumva, din moment ce eram un lider, împărtășindu-mi experiența ceilalți să aibă senzația că dacă experiența lor a fost diferită de a mea, a fost incompletă.”

Cunoscut pentru umilința și modestia lui, fratele Williams a considerat că experiența lui nu trebuia să fie un tipar după care ceilalți să-și evalueze spiritualitatea.

Am împrumutat din exemplul său cât privește împărtășirea modului în care mă călăuzește Duhul în predicarea mea. S-ar putea ca mărturia mea să nu corespundă cu a dumneavoastră. Există o multitudine de stiluri de predicare, multe moduri în care Duhul Sfânt ne călăuzește în călătoria noastră de la alegerea predicii, pregătirea pentru amvon și prezentarea ei. Aceasta este propria mea experiență.

Când eram la seminar, îmi dau seama acum, Duhul mă călăuzea într-un mod de care nu eram conștient. Cu toate că prețuim sensul carismatic al vorbirii Duhului, lucrul acesta are loc adesea într-un fel mai degrabă pământesc.

M-am mutat adesea în anii mei de copil de misionar, copil de pastor și copil de evanghelist. Cel mai mult am stat într-un loc puțin peste doi ani, ceea ce era mai degrabă o excepție de la regulă. Majoritatea opririlor erau mai scurte, unele chiar și de trei săptămâni. Lucrul acesta însemna că trebuia să schimb adesea școlile și că nu aveam prietenii profunde sau de durată. Tânjeam să stăm mai mult timp într-un loc.

Am citit într-o zi, în biblioteca seminarului, un articol din *Christianity Today* scris de W. A. Criswell. Pe vremea aceea tocmai împlinise 25 de ani de slujire la First Baptist Church din Dallas, Texas (unde a ajuns să slujească în cele din urmă peste 50 de ani). El a explicat că la începutul lucrării lui s-a hotărât să predice Biblia în mod expozitiv, iar după 25 de ani a terminat de parcurs întreaga Biblie.

M-am gândit, *Dacă acesta este secretul rămânerii într-un loc pentru un timp îndelungat, atunci vreau să predic în mod expozitiv.* Prin urmare, acesta este lucrul pe care l-am făcut în cei 17 ani petrecuți ca pastor al Centrului Creștin Newport-Mesa. Am parcurs predicând majoritatea cărților Bibliei. Oamenii își putea data prima vizită la biserică aducându-și aminte capitolul și versetul cărții la care eram.

Mi-a plăcut să predic expozitiv. Nu am orbecat niciodată săptămână după săptămână încercând să-mi dau seama despre ce să predic. Avem întotdeauna textul înaintea mea, așa că la fiecare predică trebuia să-mi pun două întrebări: „Ce a spus textul?” (adică exegeza și hermeneutica) și „Ce spune textul?” (adică ilustrații și aplicații).

Primele șase luni ca pastor am predicat din Evanghelia după Ioan. Predicile mele au fost îngrozitoare. Tocmai ieșisem de pe băncile școlii, iar mesajele mele erau niște prelegeri lipsite de aplicații. Nu e de mirare că o treime din biserică a plecat.

Predicarea
lipsită de putere
va produce niște
sfinți anoști
și ineficienți.
Predicarea
care izvorăște
din călăuzirea
și ungera
Duhului va avea
ca rezultat vieți
schimbate.

În timp ce mă rugam din ce carte să predic după Ioan, în toamna lui 1971, am simțit că Duhul îmi spunea: „Predică din cartea Leviticului.” Am respins acesta, având patru motive bune.

„În primul rând”, I-am spus Domnului, „nu înțeleg cartea. În al doilea rând nu sunt un tipologist și nu văd semnificația fiecărei culori din țesătura cortului. În al treilea rând, deciziile de Anul Nou, de a citi Biblia într-un an de zile, ajung să fie încălcate tocmai din cauza Leviticului. Și în al patrulea rând, nici nu pot să citesc Leviticul 15 cu voce tare (despre scurgerile trupești), darămite să mai și predic din el.”

Am simțit că Domnul îmi spunea: „Începe și Eu îți voi arăta ce să faci când vei ajunge acolo.”

Destul de reticent, am ascultat de îndemnul Duhului. Parcurgând Leviticul de la 1 la 7 și cele cinci tipuri de jertfe am căpătat o înțelegere substanțială a Ispășirii. Am navigat apoi prin capitolele de la 8 la 14. Am ajuns la capitolul 15. Să fi fost în adunare în ziua când l-am citit cu voce tare. Dacă vreți să faceți liniște într-o adunare, citiți Leviticul 15. Se putea auzi și musca. Duhul mi-a arătat însă cum să abordez textul. Am început spunând: „S-ar putea să fi venit astăzi aici cu sentimentul că Dumnezeu nu vă cunoaște sau poate că vă întrebați dacă Dumnezeu există, dacă nu este cumva ca mișcătorul nemișcat al lui Aristotel. Sunt aici să vă vorbesc din acest capitol despre «Un Dumnezeu foarte personal». El este atât de personal încât a așezat un întreg capitol în Biblie ca să vă spună că El v-a creat din punct de vedere biologic și știe totul despre dumneavoastră.”

S-au întâmplat lucruri incredibile în timpul acelor luni petrecute în Leviticul, inclusiv faptul că adunarea s-a triplat în participare.

Zece ani mai târziu am simțit că Duhul mă îndemna să predic a doua oară din Leviticul. M-am împotrivit, din nou. Ne adunam într-o locație temporară. Noile noastre facilități erau în construcție. M-am îngrijorat ca nu cumva o serie de mesaje din Leviticul să nu aibă un impact negativ asupra prezenței. Din nou, Duhul Sfânt a avut dreptate. Nu voi uita niciodată duminica în care am predicat din Leviticul 13 și 14, despre bolile de piele (versiunea King James le numește lepră).

Am vorbit despre varietatea de boli de piele discutate de acest pasaj, inclusiv despre eczeme, psoriazis, boala lui Hansen și lepră. Un soț și o soție ne vizitau pentru prima dată în acea zi. Văzuseră semnul bisericii de afară și s-au decis să încerce. Fără ca biserica sau eu să știu, soțul suferea de o formă gravă de psoriazis. Doctorii luaseră în calcul transplantul de piele pe piciorul său, dar au renunțat de teama ca nu cumva boala să revină și sub pielea nouă. Trei nopți pe săptămână își puneau cremă de cortizon pe picioare după care le învelea într-o folie de plastic. Suferea mult. A ascultat uimit în timp ce predicam din acel pasaj despre bolile de piele. Am făcut invitația ca cei ce doresc să vină în față să ne rugăm, fie pentru mântuire, pentru vindecare, pentru botez în Duhul Sfânt sau pentru o anumită nevoie personală. N-a ieșit în față în acea duminică, dar s-a întors și duminica următoare, când a ieșit în față. În timp ce prezbiterii se rugau pentru ei, a fost instantaneu

vindecat și mântuit. El și soția lui au devenit doi dintre cei mai credincioși lucrători laici din biserică.

Cum aș fi putut planifica singur așa ceva? Cum aș fi putut programa un pasaj despre boli de piele când am avut un vizitator cu psoriazis? Duhul Sfânt a făcut-o.

Am văzut același fel de coincidență (eu prefer termenul întâmplare divină) când am predicat din cele Zece Porunci. O tânără de 15 ani care fugise de acasă a venit în duminica în care predicam despre a cincea poruncă: „Cinstește pe tatăl și pe mama ta.” Prin urmare, s-a întors la părinții ei.

Avem o tradiție în bisericile penticostale care spune că Duhul Sfânt nu poate planifica dinainte. Au fost unii în trecutul nostru care au refuzat să se pregătească sau să studieze pentru o predică. Ei credeau că tot ce trebuie să facă un predicator este să-și deschidă gura și Domnul i-o va umple.

Știm acum că Duhul poate planifica atât dinainte cât și *ad hoc*. În predicarea expozitivă, Duhul Sfânt poate face ca textul să ajungă în același moment cu nevoia din viețile oamenilor.

Fie că predicați expozitiv, pe subiecte sau textual, fiecare formă de predicare implică sentimentul că predicatorul trebuie să asculte de Duhul. Duhul poate vorbi printr-un îndemn în timpul rugăciunii, printr-un comentariu, printr-o experiență de viață sau printr-o ilustrație. Sistemul principal de livrare al Duhului Sfânt pentru predicator este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu veți epuiza subiectele de predică dacă veți căuta să-L auziți pe Dumnezeu din Cuvântul Lui și să aplicați ce învățați la viața dumneavoastră și a celor pe care îi conduceți.

Când am părăsit slujba de păstor, am început să mă las în voia valurilor în predicarea mea, deoarece nu mai puteam ține serii de predici expozitive. În ultimii 23 de ani am petrecut fiecare week-end într-o biserică diferită. În fiecare săptămână trebuie să primesc răspunsul la întrebarea: „Asupra cărui lucru vrea Duhul să mă concentrez în dreptul acestei adunări?”

M-am confruntat cu această întrebare la Consiliul General din 2009 și 2011. Marțea seara era timpul tradițional pentru mesajul din partea superintendentului general. Oricât de mult îmi plăcea mie să predic în serii de mesaje, știam că era important să nu încerc să țin patru predici într-o singură schiță. Și pentru că nu mai avusesem responsabilitatea de a predica în deschiderea Consiliului General, m-am frământat cu această problemă.

Am predicat din viața lui Lea în 2009. Experiența pe care am avut-o predicând din viața ei a fost asemănătoare cu experiența din 1971 când am predicat din Leviticul. Am simțit îndemnul de a predica despre Lea. Reacția mea imediată a fost: „Nu. Nu cred că viața ei are să-mi spună ceva, și cu siguranță nu pentru o predică la Consiliul General.”

Nu puteam însă să scap de acel gând, despre care știu acum că era de la Duhul Sfânt. După luni în care numele ei îmi venea mereu în minte, m-am hotărât ca cel puțin să citesc ceva despre viața ei din Geneza. N-am observat niciun lucru relevant pe care să-l folosesc în predica de la Consiliul General, așa că am pus acel îndemn pe raft.

Numele ei continua să-mi revină în minte. Prin urmare, am început să răsfoiesc fiecare comentariu căutând să văd dacă îmi sare ceva în ochi. Au început să se formeze câteva gânduri, dar nu erau atât de coplesitoare. Le-am pus din nou pe raft.

Totuși, îndemnul de a predica despre Lea nu îmi dădea pace. Am continuat să mă rog pentru el, să mă gândesc la el și să studiez istoria ei din Biblie. Apoi, lucrurile au început să se dezvăluie încet. Am început să-mi iau o sumedenie de notițe. Am pus pe hârtie câteva gânduri, m-am rugat și Scriptura a început să se deschidă în fața mea. Am început să văd că istoria ei se regăsește în toată Biblie, până la cartea Apocalipsei. Viața ei a devenit pentru mine o ilustrare a modului în care folosește Dumnezeu cele mai dificile momente din viețile noastre. S-ar putea să nu vedem în timpul vieții noastre tot ce lucrează Dumnezeu, dar dacă perseverăm, vom lăsa o moștenire de credință celor ce vin după noi.

Același lucru mi s-a întâmplat când îmi pregăteam predica pentru Consiliul General din 2011. Aproximativ cu un an înainte, am început să simt un îndemn din partea Duhului Sfânt de a predica din cartea Hagai.

Ca să fiu pe deplin sincer, singura dată când am săpat în cartea Hagai a fost în zbor, ca parte a unei serii de mesaje din profeții mici ținută în serile de miercuri. În ceea ce mă privea, Hagai chiar era un profet mic. Când am simțit prima dată

care le-am putut găsi. Știam că erau câteva pasaje frumoase, ca 1:4: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?” Acest verset vorbește oricui este tentat să-și pună interesul personal deasupra intereselor lui Dumnezeu. Apoi mai era și 2:9: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor”. Îmi place acest verset. Cred că aceste zile din urmă ale bisericii vor fi mai mărețe decât cele de început.

Încetul cu încetul, cartea a început să se deschidă în fața mea. Am descoperit de ce dorea Duhul Sfânt să predice din Hagai. El dorea să abordez patru aspecte din cele patru profeții ale lui Hagai: amânarea, descurajarea, întinarea și destinul.

Mi-aș dori să vă pot oferi o învățătură în trei pași, în cinci pași sau în mai mulți pași despre cum să ascultați vocea Duhului. Nu mă aștept ca modul în care aud eu vocea Duhului să fie în mod neapărat cel în care Duhul vorbește inimii dumneavoastră. Este important ca să găsiți cadența după care să mășăluți pe ritmul Duhului.

Studiul Cuvântului Său este esențial. Duhul vorbește prin Cuvântul Său. Rugăciunea este vitală. Nu se poate fără ea. Studiul este absolut necesar. Aveți nevoie totodată de timp de meditație, un timp în care să lăsați procesul lecturii biblice, al rugăciunii și al studiului să rodească în mintea și

Fie că predicați expozitiv, pe subiecte sau textual, fiecare formă de predicare implică sentimentul că predicatorul trebuie să asculte de Duhul.

îndemnul nici nu vă puteam spune cu despre ce este vorba în Hagai sau cu despre ce sunt profețiile lui.

Duhul continua însă să mă îndemne: „Petrece timp studiind Hagai. Predică din Hagai la Consiliul General.”

Astfel am început să citesc Hagai și, ca în cazul seriei din Leviticul și a predicii despre Lea, m-am împotrivit. Cu cât citeam mai mult Hagai, cu atât eram mai decepționat. Un lucru era sigur, am simțit că era un text prea lung pentru un mesaj cu ocazia Consiliului General. Pe când aș fi terminat de citit textul, jumătate din timpul meu ar fi fost consumat. Mai mult, existau părți din Hagai care erau un Everest al interpretării biblice. Ce semnificație ar putea avea pentru o audiență contemporană chestiuni ca cele ale cărnii sfințite și a trupurilor moarte despre care se vorbește în cel de-al treilea mesaj al lui Hagai (2:10–14)? Aș avea nevoie de încă 10–15 minute ca să încerc să explic acel pasaj. Mai mult, nici măcar nu-l înțelegeam în acel moment. Ce să mă fac cu cea de-a patra predică a lui Hagai, care vorbește despre Zorobabel ca pecete (2:20–23)? Cine era Zorobabel și ce era o pecete? Cum se aplicau aceste lucruri?

Am lăsat deoparte ideea de a predica din Hagai. Totuși, Duhul nu mă lăsa să renunț la ea. Mereu îmi venea în minte gândul: „Predică din Hagai. Continuă să cauți. Încă nu ai văzut ceea ce trebuie să vezi.”

Am învățat de-a lungul anilor că pregătirea predicii implică la fel de multă transpirație, dacă nu mai multă, decât inspirație. Ea cere efortul de a săpa mesajul din text. Am pus mâna pe fiecare comentariu și predică din Hagai pe

inima dumneavoastră. Ascultați vocea tandră. Dați atenție la îndemnuri. Instinctele pot fi generate de Duhul și să nu fie doar niște capricii.

În final, predica este un mecanism de prezentare care trebuie să aibă un impact asupra ascultătorului. Vă încurajez să aveți acel gen de mesaj care răspunde la afirmația făcută de Corneliu înaintea lui Petru: „Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui” (Fapte 10:33).

Dacă putem răspunde, în predicarea noastră, asemenea lui Petru, atunci vom vedea și același fel de impact. Predicarea lipsită de putere va produce niște sfinți anoști și ineficienți. Predicarea care izvorăște din călăuzirea și ungerea Duhului va avea ca rezultat vieți schimbate. Predicați unor oameni care s-au adunat în prezența lui Dumnezeu ca să asculte ce v-a poruncit El să spuneți.

GEORGE O. WOOD, D.Th.P., este superintendent general al Consiliului General al denominației Assemblies of God, Springfield, Missouri.

FIICELE VOASTRE VOR PROROCI:

UN ARGUMENT NOU TESTAMENTAR
PENTRU IMPLICAREA FEMEILOR
ÎN LUCRARE

de KARI BRODIN

Putem vedea foarte clar rolul comun pe care femeile și bărbații îl au în împlinirea lucrării poporului lui Dumnezeu în trei momente critice și revelatoare.

Mai mulți cercetători înzestrați au prezentat în detaliu argumentul Noului Testament pentru implicarea femeilor în lucrare.¹ Voi sublinia conturul acestui argument prin intermediul unui cadru întreit, cu adevărat trinitar: creația, Cristos și charismele (darurile Duhului Sfânt). Putem vedea foarte clar rolul comun pe care femeile și bărbații îl au în împlinirea lucrării poporului lui Dumnezeu în aceste trei momente critice și revelatoare.

Creația

Din moment ce Noul Testament este ferm înrădăcinat în Vechiul Testament, este corect să începem cu creația. Prin Fiul și cu ajutorul Duhului, Dumnezeu Tatăl a creat universul și a format după chipul Său ființele umane, bărbatul și femeia, coroana creației Lui. El le-a dat amândurora stăpânire: responsabilitatea de a acționa ca ispravnicii Lui, printr-o conducere neprihănită, îngrijind de Pământ și de creaturile sale (Geneza 1:26, 27).

Creația nu ne dă niciun indiciu cu privire la existența unei ierarhii sau subordonări ontologice sau funcționale între bărbat și femeie. Vedem în Eden intenția lui Dumnezeu de a crea o relație de reciprocitate armonioasă între bărbatul, incomplet de unul singur, și femeia care se potrivește perfect și care avea să ia parte la sarcina lui, un ajutor dat de Dumnezeu.

Până la Cădere nu vedem alterarea acestei armonii divine, cu consecințe groaznice pentru cei doi. În ceea ce a fost cândva o stăpânire comună, păcatul a introdus dominația (Geneza 3:16). În restul Vechiului Testament vedem dovada și răspunsul la această relație distrusă de păcat. De exemplu, după cum le-a spus Isus fariseilor: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa” (Matei 19:8).

Cristos

„El vine să reverse binecuvântările Lui cât de departe a mers blestemul.” [n.ed. “He comes to make His blessings flow far as the curse is found”]. Colinda frumoasă a lui Isaac Watts proclamă bucuria pe care o celebrăm la Crăciun: Cristos „răstoarnă blestemul” păcatului la fiecare pas. Dacă planul lui Dumnezeu a fost într-adevăr un parteneriat reciproc între cei care au fost creați după Chipul și asemănarea Sa, atât de parte bărbătească cât și de parte femeiască, ne putem aștepta să vedem acest lucru în viața și învățătura lui Isus și a celor care așteaptă venirea Lui. Putem vedea aceasta.

Evangheliile mărturisesc despre etosul noii creații a Împărăției lui Dumnezeu inaugurat odată cu prima venire a lui Isus. Narațiunile nașterii din Luca sunt printre primele semnale ale semnificației acesteia pentru femei: Elisabeta, Maria și Ana își ocupă locurile alături de Zaharia, Iosif și Simeon, când vocile profetice ale femeilor sunt înălțate sub inspirația Duhului vestind Împărăția cu susul în jos care răstoarnă valorile și ierarhiile lumești (Luca 1, 2).

Botezul lui Isus (Matei 3) și prima Lui predică din Nazaret (Luca 4) vestesc ungerea lui Mesia lui Dumnezeu și scopul lucrării Lui pline de Duhul Sfânt, și anume să proclame vestea bună celor apăsați care se întorc la El. Pe măsură ce narațiunile vieții Lui continuă, găsim multe femei printre cei care vin la Isus.

Isus nu doar că a tratat femeile într-o mod remarcabil, El le cheamă totodată să ia parte la misiunea Lui. Femeile pe care le întâlnim în diferite vindecări (de exemplu, femeia cu scurgere de sânge, mama siro-feniciană) și din alte întâlniri cu Isus (darul văduvei, femeia care L-a uns cu mir) ne slujesc ca modele de credință și ucenicie.

În Evanghelia lui Ioan, două femei se bucură de favorul de a participa la una dintre cele mai profunde discuții teologice cu Isus. Femeia de la fântâna din Samaria (Ioan 4) ține pasul cu referințele intrigante ale lui Isus cel puțin la fel de bine ca Nicodim, un capitol mai devreme. Mai mult, ea își continuă căutările nu doar până în punctul propriei ucenicii, ci până în cel al lucrării de evanghelizare. Mărturia ei aduce întregul sat la credință. Mai târziu, Marta răspunde cuvintelor revelatoare ale lui Isus cu mărturia despre El ca Mesia și Fiul al lui Dumnezeu (Ioan 11:27), afirmație care egalează măreața declarație a lui Petru consemnată de ceilalți trei evangheliști.

Maria, sora Martei, se bucură de aprecierea lui Isus pentru că a ales „partea cea bună”, stând la picioarele Lui în poziția obișnuită a ucenicului, contrar normelor din vremea aceea pentru femei (Luca 10:38–42). Asemenea celor doisprezece, mai multe femei L-au însoțit pe Isus ca ucenice de-a lungul lucrării Lui itinerante (Luca 8:1–3). Cele care aveau mijloacele financiare au putut să-i ofere sprijin, într-o manieră similară sacrificiilor făcute de cei doisprezece (Luca 18:28, 29).² Este logic să presupunem că femeile ca acestea au făcut parte din grupul celor 70 de ucenici trimiși doi câte doi pentru a anunța Împărăția lui Dumnezeu (Luca 10:1–16).

De ce n-a ales atunci Isus nicio femeie în grupul celor doisprezece ucenici? Un răspuns concret ar putea fi doar o presupunere, dar este posibil ca să fi făcut lucrul acesta din considerente practice sau datorită reflectării simbolice a celor doisprezece fii ai lui Iacov (Matei 19:28).

Anumite femei ucenice, care L-au urmat pe Isus din Galileea, au fost prezente la răstignirea Lui: Maria Magdalena, Maria, soția lui Cleopa, Salomea, Maria, mama lui Isus și mama fiilor lui Zebedei.³ Într-o mișcare șocantă care nu se poate să fi scăpat neobservată în contextul iudaic al primului secol în care mărturia unei femei nu era acceptată la tribunal, Dumnezeu a încredințat mărturia inițială și proclamarea învierii lui Isus unor femei. Porunca îngerilor de la mormântul gol și a lui Isus Însuși „duceți-vă de spuneți” (Matei 28:7, 10) le fac pe Maria Magdalena și pe „cealaltă Marie” apostoli pentru apostoli.

În timp ce avem grijă să nu reprezentăm greșit contextul istoric și cultural al primului secol ca unul preponderent misogin, nu trebuie să trecem cu vederea mesajul deosebit de înălțător și încurajator al lui Isus adresat femeilor.⁴ Odată cu întruparea lui Cristos, lumina revelației de Sine a

lui Dumnezeu strălucește pe deplin. Modul în care a tratat Isus femeile, faptul că le-a acceptat ca ucenice, însărcinarea pe care le-a dat-o de a fi martori afirmă clar natura egalitară a relațiilor și a chemării la lucrare în economia lui Dumnezeu.

Charismele

Evenimentele și efectele Zilei Cincizecimii ne oferă o demonstrație culminantă a planului lui Dumnezeu ca atât femeile cât și bărbații să slujească împreună în noul legământ. Duhul Sfânt a coborât peste bărbații și femeile (Fapte 1:14) care au rămas în Ierusalim, ascultând de porunca lui Isus și așteptând promisiunea Lui. Ei au vorbit în limbi pe care nu le învățaseră, vestind lucrările minunate ale lui Dumnezeu celor adunați din toate neamurile.

Petru a identificat acest eveniment ca împlinire a profeției lui Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor prooroci.” (Faptele Apostolilor 2:17, 18).

Momentul împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu, era escatologică („zilele din urmă”), a sosit, iar acest citat din Ioel joacă un rol programatic pentru misiunea poporului profetic al lui Dumnezeu, Biserica Lui. Craig Keener spune: „Profeția lui Ioel a declarat eradicarea oricărei bariere de gen în fața Duhului prorociei.”⁵

Citim mai târziu în Faptele apostolilor (21:9) despre cele patru fiice ale lui Filip, prorocițe, iar când Pavel scrie corintenilor câțiva ani mai târziu, în reglementările lui demonstrează că femeile proceau în cadrul adunării alături de bărbați (1 Corinteni 11:2-16). Faptul că aceasta este o lucrare crucială și autoritară în biserică este clar din afirmațiile lui Pavel din Efeseni, în care așează profeții alături de apostoli, ca temelie a casei lui Dumnezeu (2:19, 20) și pe care Cristos i-a dat pentru a echipa pe poporul Său (4:11-13).

În 1 Corinteni 14:26, întreg trupul lui Cristos – „fiecare” – poate nu doar să profețească, ci să exercite toate charismele, darurile Duhului Sfânt. Înzeștrarea, nu genul, califică slujitorii lui Dumnezeu pentru lucrare. După cum spune și F.F. Bruce: „Duhul, după buna lui plăcere suverană, dă diferite daruri credincioșilor... «fără părtinire», bărbaților și femeilor deopotrivă – nu tuturor femeilor, bineînțeles, și nici tuturor bărbaților.”⁶

Întâlnim în Noul Testament un număr de femei care slujesc în biserică.⁷ În Efes, Priscila și Acuila, echipa de făuritori de corturi, soție și soț, l-au învățat pe Apolo, „arătându-i mai cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu” (Fapte 18:26). Așezarea numelui Priscilei mai întâi în cinci din cele șapte mențiuni ale acestui cuplu, lucru neobișnuit pentru acea vreme, poate sugera faptul că ea îndeplinea un rol mai proeminent în lucrare decât soțul ei. În orice

caz, ea era cu certitudine un lider cunoscut care, împreună cu soțul ei, a lucrat alături de Pavel în Corint, a găzduit biserici în case în Efes și Roma și l-a învățat pe Apolo.

În Filipi, unde un număr de femei proeminente s-au aflat printre primii convertiți ai lui Pavel și unde Lidia

este probabil să fi exercitat un rol de conducere (Fapte 16), Pavel se adresează la două femei, Evodia și Sintichia, despre care spune că s-au luptat alături de el pentru Evanghelie (Filipeni 4:2, 3). Verbul invocă imaginea atletică a membrilor unei echipe ce lucrează împreună. Neînțelegerea lor, descrisă adesea ca o simplă ceartă, a fost mai degrabă

o dispută semnificativă dintre doi lideri cu privire la o teologie sau practică, pe care Pavel îi cheamă să fie de acord în Domnul (Filipeni 4).

Pavel o descrie pe Fivi (Romani 16:1, 2) ca o diaconiță în biserică din Chencrea, lângă Corint. Pavel folosește acest termen și pentru alți slujitori (Tihic, în Efeseni 6:21 și Coloseni 4:7; Epafra, în Coloseni 1:7; și Timotei în 1 Timotei 4:6), precum și pentru sine de mai multe ori.⁸ Aprecierea lui Pavel pentru Fivi, căreia Pavel i-a încredințat ducerea epistolei către Romani, îi putea da foarte bine dreptul de a vorbi cu autoritate despre înțelesul acestei epistole puternice. Numirea ei ca prostatis, sau binefăcător al „multora” sugerează o influență substanțială și un rol autoritar, fără a face referire la gen.⁹

Nouă dintre cele 25 de persoane din Roma pe care Pavel le salută pe nume sunt femei, iar descrierile lui ca și conlucrători în „Domnul” sunt o paralelă a ceea ce spune despre bărbați. Cea mai remarcabilă este Iunia, pe care Pavel o descrie alături de Andronic (soțul ei probabil), „cu vază între apostoli”. Cei care abordează acest text cu convingerea că Pavel putea vorbi doar despre bărbați ca apostoli au două răspunsuri la dificultatea pe care acesta o prezintă. Unii pretind că cel de-al doilea nume este unul masculin, fie postulând existența unui nume masculin necunoscut, Iunias, fie argumentând că acesta reflectă o formă, neatestată de altfel, a unei prescurtări a numelui masculin grecesc cunoscut Iunianos. Alții își concentrează atenția asupra înțelesului expresiei descriptive „cu vază între apostoli” susținând că aceasta nu înseamnă că Andronic și Iunia erau membri ai acestui grup. Ei susțin în schimb că aceasta ne spune că doar apostolii cunoșteau acest cuplu. Deși complexitatea limbii originale permite ca ambele posibilități să fie adevărate, de departe cea mai naturală și directă modalitate de înțelegere a textului este cea care afirmă că Pavel descrie ca apostoli un bărbat și o femeie, pe Andronic și Iunia. Aceasta a fost înțelegerea uniformă a pasajului începând cu perioada patristică până la apariție ipotezelor cu privire la numele masculine în secolul 13. (Singura excepție este episcopul Epifanie din secolul patru, a cărui credibilitate este slăbită de descrierea Priscilei tot ca bărbat.)¹⁰

SILVIA CARIZZO, membru al conducerii regionale

**Dărâmarea
zidurilor**

Silvia Carrizo știe cum este să ai parte de bariere în lucrare. Asemenea lui Iosua în fața porților cetății Ierihon, ea a învățat să mășăluiască și să creadă că Dumnezeu va dărâma zidurile.

La scurt timp după ce L-a acceptat pe Cristos într-o biserică pentecostală la vârsta de 20 de ani, Carrizo și-a stabilit direcția spre lucrare. În țara ei natală, Argentina, posibilitățile ca o femeie să fie implicată în conducerea bisericii sunt limitate. Cu toate acestea, ea a răspuns chemării lui Dumnezeu slujind oriunde a văzut o nevoie pe care o putea împlini. S-a implicat în lucrarea cu copiii, a condus închinarea și a slujit ca pastor de tineret în biserica ei. A ajuns în cele din urmă predicator local ordonat, cea mai înaltă poziție de slujire pe care o femeie o putea ocupa.

În 1993, simțind chemarea lui Dumnezeu de a-și continua educația biblică, Carrizo a frecventat Centrul pentru Pregătire Teologică din Santa Fe, Argentina. În 1997, și-a părăsit țara pentru a-și continua studiile la facultatea Latin American Bible Institute College (LABI) din La Puente, California, iar apoi la Vanguard University din Costa Mesa, California.

Carrizo a fost recunoscută ca lucrător de către Assemblies of God și în anul 2006 a fost ordonată. În timpul consiliului districtual, în cadrul căruia a fost ordonată, a fost aleasă și ca director al Lucrării Femeilor pentru Districtul Pacificul de Sud, ceea ce a făcut din ea cel mai tânăr director de până atunci. Șase ani mai târziu, districtul a ales-o ca să slujească pe postul de secretar-casier, ceea ce a făcut-o prima femeie care a ocupat o astfel de poziție.

Carrizo, 47 de ani, a avut parte de împotriviri ca femeie necăsătorită în lucrare. A trecut peste multiple limitări, de la vârstă la statutul civil, care împiedică anumite femei să se implice în slujire. Când oamenii îi spun că nu poate face ceva, ea apelează în mod instinctual la Dumnezeu pentru ajutor.

„Singurul lucru pe care îl pot face în acele momente este să îl chem pe Domnul”, spune Carrizo. „M-am rugat, «Doamne, Tu m-ai chemat. Dă-mi favoarea și harul de care am nevoie ca să-mi fac slujba.» Trebuie să-L las pe Dumnezeu să fie cel care dărâmă acele ziduri.”

Carrizo slujește ca profesor al LABI și vorbește în cadrul conferințelor pentru femei organizate în diferite țări din lume. A

predicat în Africa, Japonia, Cambogia, Spania și o mulțime de țări din America Latină.

Carrizo spune că barierele tradiției culturale și ale prejudecăților ce țin de gen continuă să împiedice multe femei să se implice în lucrare, însă ea crede că aceste ziduri sunt dărâmate în întreaga lume. Ea încurajează femeile să-și păstreze chemarea primită de la Dumnezeu, chiar și atunci când misiunea pare imposibilă.

„Trebuie să dăm libertate viselor pe care le-a pus Dumnezeu în femei și să lăsăm ca planului Lui să devină o realitate în viețile noastre”, spune Carrizo. „Cred că Dumnezeu cheamă femei care să facă o diferență. Lăsându-le să-și împlinească chemarea, avem în fața noastră oportunități încântătoare de a avea un impact asupra generațiilor viitoare.”

– Christina Quick, free-lancer, Springfield, Missouri

Deși contextul din Galateni 3:28 nu este cel al lucrării, afirmația răsunătoare a lui Pavel despre unitate are cu siguranță ceva de spus în această privință: „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod – nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.”

Nu este o coincidență faptul că Pavel abordează cele trei mari diviziuni din zilele și epoca sa. Ca apostol al neamurilor, misiunea lui a fost profund modelată de prima dintre aceste diviziuni, însă toate trei s-au bucurat de atenția lui și în toate trei a acționat din perspectiva paradigmei unei noi creații în Cristos. Preocupările lui nu s-au limitat la sfera mântuirii. Gândiți-vă la hotărârea de care a dat dovadă în ce privește participarea la masă în Antiohia Siriei (Galateni 2) și îndemnul lui pentru Filimon cu privire la Onisim. Tot așa, afirmarea și colaborarea cu lucrătorii femei ai Evangheliei izvorăște din convingerea că această unitate profundă în Cristos dă o nouă orientare vieții și lucrării în această epocă a Duhului.¹¹

Concluzie

În mijlocul narațiunii mărețe și cuprinzătoare a istoriei lui Dumnezeu din Biblie, trei momente se remarcă pentru claritatea lor revelatoare: creația Tatălui, lucrarea

răscumpărătoare a Fiului și revărsarea Duhului. În aceste momente ar trebuie să ne așteptăm ca planul lui Dumnezeu pentru umanitate să fie prezentat cel mai clar. În aceste momente vedem fără echivoc parteneriatul reciproc și egal între bărbați și femei în orice lucrare bună are Dumnezeu pentru ei de făcut.

Sunt profund mulțumitoare că atâția păstori, învățători, colegi și mentori afirmă validitatea biblică a chemării mele ca femeie care învață Biblia. Inima și rugăciunile mele se îndreaptă spre surorile mele aflate în alte situații, ale căror daruri și contribuții posibile în lucrare s-ar putea să fie reduse sau neexploatate.

KARI BRODIN, profesor la Northwest University, Kirkland, Washington.

Note

1. Vedeți, de exemplu, excelenta privire de ansamblu a doi cercetători remarcabili ai mișcării noastre: Deborah M. Gill și Barbara Cavaness, *God's Women – Then and Now* (Springfield: Grace & Truth, 2004).
2. Traducerile în Engleză s-ar putea să ascundă paralele directe dintre cei doisprezece și femeile menționate în acest pasaj. Vedeți Richard Bauckham, *Gospel Women: Studies of the Named Women in the Gospels* (Grand Rapids: Eerdmans, 2002), p. 110–113.
3. Bauckham, *Gospel Women*, p. 21, susține că evangheliștii au păstrat de obicei numele ucenicilor lui Isus binecunoscuți în comunitățile creștine primare și sugerează că acele numere (nouă femei și aproximativ 24 de bărbați) s-ar putea să indice în principiu proporția liderilor femei și bărbați din acea vreme.
4. David M. Scholer, „Women”, în *Dictionary of Jesus and the Gospels*, Joel B. Green, et al., ed. (Downers Grove: InterVarsity, 1992), p. 880–887.
5. Craig S. Keener, *Acts: An Exegetical Commentary*, Vol. 1 (Grand Rapids: Baker Academic, 2012), p. 882. Vedeți și întregul capitol din introducerea lui cu titlul „Luke's Perspective on Women and Gender” (p. 597–638), în care concluzionează spunând: „Luca se așteaptă ca femeile... să vestească cuvântul Domnului și vede lucrul acesta ca normativ.”
6. F.F. Bruce, „Women in the Church: A Biblical Survey”, *Christian Brethren Review* 33 (1982): p. 11–12. Vedeți și Gordon D. Fee, „The Priority of Spirit Gifting for Church Ministry”, în *Discovering Biblical Equality: Complementarity Without Hierarchy*, Ronald W. Pierce, et al., ed. (Downers Grove: InterVarsity, 2004), p. 241–254.
7. Kenneth Bailey, un cercetător al Noului Testament care își folosește studiul său amplu și experiența vastă în culturile din Orientul Mijlocului, susține că expansiunea activităților de conducere asupra femeilor explică includerea lor în Fapte 8:3 ca ținte ale persecuției. Cu toate că femeile apăruseră anterior la răstignirea lui Isus fără niciun risc, în timp ce ucenicii bărbați nu au putut-o face, autoritățile percepeau și recunoșteau femeile ca lideri acum. Vedeți mai multe în *Women in the New Testament: A Middle Eastern Cultural View*, în *Theology Matters* 6 (ianuarie–februarie 2000): p. 1–10.
8. 1 Timotei 3 traduce pluralul diakonias „diaconi”, iar descrierile paralele din versetele 8 și 9 (diaconi) și versetul 11 (femei) sugerând probabil că versetul 11 descrie diaconișele din Efes.
9. Lynn Cohick, „Benefactors and the Institution of Patronage”, în *Women in the World of the Earliest Christians* (Grand Rapids: Baker Academic, 2009), p. 285–320.
10. Eldon J. Epp, *Junia: The First Woman Apostle* (Minneapolis: Fortress, 2005).
11. David M. Scholer, „Galatians 3:28 and the Ministry of Women in the Church”, *Theology, News and Notes* (iunie 1998), p. 19–22.

BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE SUSTENABIL

de Mark Wootton

Partea finală a acestei serii va aborda întrebarea sustenabilității. Adică, va continua botezul cu Duhului Sfânt, însoțit de semne și minuni, și după moartea apostolilor? A fost acest eveniment distinct, important și semnificativ limitat doar la primul secol?

Argumentul pentru primul secol

Există mulți creștini buni care cred că viața plină de Duhul, așa cum este ea consemnată în Biblie, s-a limitat doar la primul secol. Cei care cred lucrul acesta nu provin dintr-o singură denominație. Ei sunt numiți în mod frecvent cesaționiști deoarece cred că semnele și minunile care i-au însoțit pe credincioșii primului secol au încetat la scurt timp de la moartea apostolilor.

Cesaționiștii văd un scop specific al semnelor și minunilor, cum ar fi vorbirea în alte limbi, pentru secolul întâi. Scopul era acela de a confirma mesajele și lucrările apostolilor până când Biblia completă avea să slujească drept confirmare. De aceea, când Petru, Iacov, Pavel și ceilalți au vorbit despre Cristos ca Răscumpărătorul lumii, minunile care i-au însoțit aveau să arate că ei nu erau niște oameni obișnuiți cu un mesaj obișnuit. Oamenii au ascultat de ei când au văzut acele semne.

Cu toate acestea, după cum am afirmat deja, cesaționiștii cred că a existat un timp hotărât de Dumnezeu când aceste fenomene însoțitoare să înceteze. Ei își bazează perspectiva pe capitolul treisprezece din 1 Corinteni:

„Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși” (1 Cor. 13:8–10).

Nu putem nega că Scripturile afirmă fără îndoială că limbile vor înceta. Momentul încetării vorbirii în alte limbi pare să depindă de momentul când „va veni ce este desăvârșit” (v. 10). Cesaționiștii interpretează această expresie ca fiind o referire la finalizarea Bibliei, a tuturor celor șaiszeci și șase de cărți. De aceea, „ce este desăvârșit” este Biblia. Când Biblia

va fi completă, ea se va putea apăra și confirma pe sine. În primul secol, abilitatea Scripturii de a se apăra și explica pe sine a fost împiedicată de faptul că nu era completă. De aici, semnele și minunile au fost permise pentru a confirma predicarea Cuvântului de către apostoli.

Când a scris Pavel acest pasaj din 1 Corinteni era probabil pe la mijlocul anilor cincizeci ai primului secol. Cartea Apocalipsei nu avea să fie scrisă până la mijlocul anilor nouăzeci. A fost nevoie de mare parte din primul secol pentru ca Duhul Sfânt să termine de inspirat cele douăzeci și șapte de cărți ale Noului Testament. Atunci cred cesaționiștii că a venit „ce este desăvârșit”, iar nevoia semnelor miraculoase ca și confirmare a încetat.

Dacă înțeleg corect, cesaționiștii sunt de acord că în primul secol botezul în Duhul Sfânt însoțit de semne și minuni era autentic și rânduit de Dumnezeu. Ei cred că vorbirea în alte limbi a fost imputernicirea legitimă a Duhului Sfânt cu scopul de a ajuta credincioșii să vorbească în niște limbi străine pe care nu le-au învățat niciodată. Ei cred că mesajele în alte limbi erau spre zidirea vorbitorului și glorificau pe Dumnezeu. S-ar putea să nu spună lucrul acesta folosind atâtea cuvinte, dar nu vor argumenta împotriva legitimității ei în primul secol.

În denominația pentecostală, din care fac parte, afirmăm că botezul în Duhul sfânt cu dovada inițială a vorbirii în alte limbi este „doctrina noastră distinctivă”. Din moment ce cesaționiștii cred în ea pentru primul secol, probabil putem emite un argument în favoarea ideii că doctrina noastră distinctivă este de fapt „sustenabilă”. Cesaționiștii cred în vorbirea în alte limbi, însă o limitează la primul secol. Pentecostalii cred în vorbirea în alte limbi până în zilele din urmă.

Una dintre problemele abordării cesaționiste în ce privește definirea a ceea „ce este desăvârșit” ca fiind Biblia este faptul că aceste cărți ale Noului Testament nu aveau să fie recunoscute oficial până la finalul secolului patru. Da, Apocalipsa a fost scrisă de către ultimul apostol, Ioan, în ultimul deceniu al primului secol. Totuși, ce cărți și epistole aveau să fie considerate inspirate? Din acest motiv Scriptura

a fost supusă discuțiilor de către conducătorii bisericii în următoarele trei secole. Acest lucru lasă un interval de trei sute de ani în care biserica nu a avut nicio confirmare și totodată nicio Biblie recunoscută cu ajutorul căreia să judece predicarea și învățătura pe care o auzea. Cum își confirmau predicatorii în această perioadă mesajele când nu aveau nici semne și minuni însoțitoare, nici Scripturile Noului Testament acceptate?

O altă problemă cu interpretarea a „ce este desăvârșit” ca fiind Biblia sunt celelalte chestiuni din 1 Corinteni 13 care trebuiau să se sfârșească și ele. În versetul 12, când va veni ce este desăvârșit vom vedea lucrurile față în față, nu ca într-o oglindă întunecată. Atunci vom cunoaște lucrurile pe deplin, așa cum suntem și noi cunoscuți, nu în parte. Ar fi dificil de susținut că toți oamenii cunosc Cuvântul pe deplin. Este ceva nerealist să susținem că toți oamenii cunosc Cuvântul lui Dumnezeu așa cum Cuvântul lui Dumnezeu cunoaște umanitatea. Mă străduiesc să găsesc dovezi adecvate care să susțină că circumstanțele descrise aici au și sosit deja.

Nu s-ar putea ca expresia „ce este desăvârșit” să se refere de fapt la altceva? Nu s-ar putea să vorbească despre Altceva? Poate că „ce este Desăvârșit” se referă de fapt la revenirea lui Cristos. Este logic că atunci când El se va întoarce vom cunoaște pe deplin, așa cum am fost și noi cunoscuți. Se potrivește mai bine să spunem că atunci vom vedea lucrurile față în față, în loc să le privim printr-o oglindă întunecată. Este ceva logic să înțelegem că atunci nu va mai fi nevoie de vorbirea în alte limbi. Credincioșii nu vor avea nevoie atunci de vorbirea în alte limbi ca semn pentru cei necredincioși sau cei credincioși. Credincioșii nu vor avea nevoie de vorbirea în alte limbi ca mijlocire asistată de Duhul, căci vor sta direct în fața Mântuitorului și Domnului lor. Este posibil ca semnele și minunile, inclusiv vorbirea în alte limbi, să continue până când va veni Isus Cristos să ne ducă pe deplin în moștenirea noastră? Oricum, este greu să susținem aceste lucruri doar din acest text din 1 Corinteni 13. Putem găsi ajutor și în alte pasaje.

Argumentul pentru continuitate

Există mai multe pasaje care ne arată că planul lui Dumnezeu este ca botezul în Duhul Sfânt și semnele care-l însoțesc să treacă dincolo de pragul primului secol. Petru și Pavel ne ajută amândoi să susținem această credință.

În primul rând, haideți să reconsiderăm predica lui Petru din Ziua Cincizecimii. Cei 120 s-au părăsit odaia de sus și au umplut străzile Ierusalimului cu mesaje extatice în alte limbi. Cetățenii i-au considerat la început beți. Apoi, unii dintre cei ce vizitau orașul au recunoscut că vorbeau în limbile lor materne și au înțeles mesajele care glorificau pe Dumnezeu. Lucrul acesta a contribuit de fapt la nedumerirea lor. Petru a văzut confuzia și s-a ridicat de îndată. Explicația lui a fost scurtă și clară:

„Bărbați Iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus

prin proorocul Ioel: «În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură»” (Fapte 2:14b-17a).

Întrebarea evidentă care se ridică este: Cum se poate ca primul secol să fie zilele de pe urmă și secolul douăzeci și unu să nu fie zilele de pe urmă? Cu siguranță că nimeni din primul secol nu a visat că harul îndelung răbdător al lui Dumnezeu se va întinde peste două milenii, dar a făcut-o. Timpul nu a ajuns la final. Ultimul capitol al pământului urmează a fi scris. Încă trăim zilele de pe urmă, iar Dumnezeu și azi dorește să-Și reverse Duhul asupra copiilor Săi.

În plus, ce putem spune despre toate beneficiile botezului cu Duhul Sfânt despre care am discutat în partea a 5-a a acestei serii? Nu ar fi acele lucrări importante ale Duhului Sfânt de ajutor credincioșilor din zilele noastre? Nu s-ar bucura credincioșii de azi ca Duhul Sfânt să le aducă aminte de cuvintele lui Isus și să-i învețe lucruri noi pe care trebuie să le cunoască? Nu s-ar putea bucura credincioșii de astăzi de călăuzirea Duhului Sfânt? Dacă Dumnezeu amână venirea lui Isus și încă mai sunt credincioși în secolul douăzeci și unu, ei nu ar avea nevoie de prezența locuitoare, de puterea și de mângâierea Duhului Sfânt? Eu cred că da.

Apoi, aș dori să mă întors puțin la subiectul părții a 3-a: arvuna. Principiul arvunii este că aceasta este dată până la împlinirea promisiunii. Dacă Duhul Sfânt este arvuna moștenirii noastre, cum ne-o poate El retrage după primul secol? Dacă Isus a trimis Duhul Sfânt ca un avans, după care l-a luat înapoi, atunci cum ne-a oferit El pentru următorii o mie nouă sute de ani moștenirea, cum poate acesta fi o arvună? Cine anulează un avans? Dumnezeu n-ar face-o.

În cele din urmă, Dumnezeu a promis că Duhul Sfânt este pentru toți cei pe care Domnul Dumnezeu nostru îi va chema. Petru a declarat acest adevăr în predica lui adresată mulțimii adunate în Ziua Cincizecimii:

După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci fângăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (Fapte 2:37-39).

Promisiunea Duhului Sfânt este pentru toți cei pe care Domnul îi va chema. Această afirmație are atât o dimensiune geografică, cât și una cronologică. Cei care sunt chemați să-L urmeze pe Cristos se bucură de promisiunea Duhului Sfânt oriunde și oricând. Lucrul acesta este consecvent cu abordarea avansului.

Botezul cu Duhul Sfânt nu a fost dat doar pentru primul secol. El a fost dat până la revenirea lui Isus. El este promis fiecărui creștin. Dacă ați răspuns chemării lui Dumnezeu la mântuire, promisiunea Tatălui de a vă da un Ajutor vă aparține. Astăzi. Chiar acum.

De fapt, o analiză a istoriei bisericii din primul secol și până astăzi va confirma faptul că semnele și minunile, inclusiv vorbirea în alte limbi, nu au încetat. Multe treziri, din America și din alte locuri, au fost însoțite de vindecări divine, de cuvinte de cunoștință și de înțelepciune, de profeții și vorbiri în alte limbi. În mod special, când segmente ale bisericii par a se confrunța cu persecuții, când dau dovadă de o dedicare excepțională față de Dumnezeu sau de a căuta sfințenia, Dumnezeu pare să intervină, iar cerul pare să viziteze din nou pământul. Au existat fluxuri și refluxuri ale acestei activități, cu o reală „creștere rapidă” a acestora în ultimul secol.

Nu cred că trebuie să lăsăm experiența să primeze asupra Bibliei în formarea doctrinelor. Totuși, când experiența confirmă Cuvântul, confirmarea acesta este puternică. În acest caz, experiența susține Scripturile în afirmația lor că umplerea cu Duhul Sfânt este o arvună cerească pentru credincioșii din zilele de pe urmă.

Concluzie

Am fost deranjat de definirea îngustă dată termenului „penticostal”. A fi penticostal nu se limitează la a vorbi în alte limbi. Sper că și cei ce nu sunt penticostali înțeleg acest adevăr. Îmi doresc ca penticostalii să fi înțeles acest adevăr. Mai mult, dragă prietene, sper ca dumneata să înțelegi acest adevăr.

Sper că ați făcut legătura între implicațiile evenimentelor prevestitoare ale Zilei Cincizecimii. Tema penticostalilor trebuie să fie ultimul seceriș. Penticostalii trebuie să reflecte slava și uimirea întâlnirii cu prezența lui Dumnezeu într-un mod special. Ei trebuie să fie buni ispravnici ai puterii cerești depozitate în ei până la întoarcerea lui Cristos.

Sper să aveți o imagine mai clară asupra pneumatologiilor nepenticostale și a celor penticostale care circulă în jurul nostru. Cred că înțelegeți implicațiile importante și separate ale botezului cu Duhul Sfânt. Cred că puteți înțelege motivul pentru care umplerea cu Duhul Sfânt, însoțită de vorbirea în alte limbi, poate fi susținută cu argumente biblice. Sper să puteți accepta faptul că suntem încă în așteptarea a ceea „ce este desăvârșit”, iar până când acesta nu vine, semnele și minunile împuternicite de Duhul vor continua.

Dacă sunteți un penticostal, vă încurajez să umblați în suflarea și profunzimea moștenirii dumnevoastră. Nu lăsați pe nimeni să vă închidă într-un colț strâmt impunându-și asupra dumnevoastră definiția lui cu privire la ce înseamnă a fi penticostal. Mai mult, asigurați-vă că sunteți ceva mai recunoscători Tatălui pentru marea promisiune pe care v-a dat-o. Sunteți cu adevărat o persoană binecuvântată, o persoană prin care Dumnezeu dorește să binecuvânteze lumea.

Dacă nu sunteți penticostal, vă mulțumesc că ați rămas alături de mine până aici. Sunt sigur că au existat anumite pagini care v-au deranjat. Vă înțeleg. Totuși, vă rog să urmați exemplul celor din Bereea, din Fapte 17:10-11, și să cercetați Scripturile de unul singur pentru a vedea dacă lucrurile sunt așa cu adevărat. Vedeți dacă inima și mintea vă sunt de acord cu faptul că „făgăduința aceasta este pentru voi, pentru

copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (Fapte 2:39). Dumnezeu să vă binecuvânteze în călătoria dumnevoastră. – Pastor Mark

MARK WOOTTON, D.Min., este profesor la Evangel University, unde predă cursuri despre conducere pentru liderii penticostali. De asemenea, a slujit ca pastor, plantator de biserici, profesor și administrator de colegiu.

Acest articol este preluat din THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues © 2010 de Mark Wootton. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

BIBLIOGRAFIE

- _____. *The Interpreter's Bible*, Vol. I. New York: Abingdon Press, 1952.
- Bacon, Perry, Jr. *Washington Post*. „Evangelicals,” 4 februarie, 2008.
- Bush, George. *Commentary on Exodus*. Grand Rapids: Kregel Publications, 1993
- Elwell, Walter A. și Philip W. Comfort, eds. *Tyndale Bible Dictionary*. Wheaton: Tyndale House Publishers, 2001.
- Kurian, George T. *Nelson's New Christian Dictionary*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 2001.
- Propp, William H. C. *The Anchor Bible, Exodus 19-40*. New York: Doubleday, 2006.
- Riggs, Ralph M. *The Spirit Himself*. Springfield, MO: The Gospel Publishing House, 1949.
- Spence, H. D. M., și Joseph S. Exell. *The Pulpit Commentary: Vol. 1, Genesis, Exodus*. Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1989.
- Unger, Merrill F. și R. K. Harrison, eds. *The New Unger's Bible Dictionary*. Chicago: Moody Bible Institute of Chicago, 1988.
- Wood, George O. „General Superintendent's Newsletter”. Ianuarie, 2004.

Femeile conducătoare ale Lui Dumnezeu

de Marcia Lednicky

Ascultând știrile și aflând ce se întâmplă în fiecare națiune, ne spunem în inimă: „Cu siguranță că venirea minunatului nostru Domn este aproape.” Acest gând aprinde în inimile noastre o dorință puternică de a ne lăsa la dispoziția lui Dumnezeu pentru a ne folosi așa cum vrea El. Tânjim să fim de folos împărăției Lui. Sunt sigură că spuneți împreună cu mine: „Iată-mă Doamne, folosește-mă.” După această rugăciune însă suntem tentate să spunem: „Sunt doar o femeie, poate Dumnezeu să mă folosească cu adevărat?” Căutând să răspundem la această întrebare, haideți să privim pentru un moment în Scriptură la câteva femei remarcabile pe care le-a folosit Dumnezeu în vechime. Există 14 prorocițe, șase menționate în Vechiul Testament și opt în Noul Testament. Unele dintre aceste femei erau căsătorite, iar altele nu.

Prima menționată este Maria, care veghea asupra fratelui ei bebeluș, Moise, așezat într-un coș pe Râul Nil. S-a oferit să găsească prințesei o femeie care să-l alăpteze. Prin urmare, Moise a fost crescut de propria lui mamă, Iochebed. Ea a fost de fapt prima femeie numită prorociță în Vechiul Testament (Exodul 15:20, 21). După trecerea Mării Roșii, ea a condus femeile lui Israel într-un cântec de biruință. Majoritatea autorilor concluzionează că a fost necăsătorită, din moment ce nu este menționată niciodată în legătură cu un soț sau copii, ci doar alături de frații săi, Moise și Aaron. Profetul Mica le-a oferit merite egale atât lui Moise, Aaron cât și Mariei (Mica 6:4).

Urmează apoi o femeie căsătorită pe nume Debora. Istoria ei este consemnată în Judecători 4-5. Debora a fost prima femeie din istoria lui Israel care a devenit lider al națiunii. Deși avea o carieră, ea a fost atât prorociță cât și judecător. Debora știa că Dumnezeu îi dăduse o lucrare de proroc. Aceasta este o istorie prea măreață pentru a trece peste ea. Dați-mi voie să vă readuc aminte de ea.

Israelii făcuseră din nou ce era rău în ochii Domnului (Judecători 4:1-3). Din cauza aceasta Domnul i-a dat în mâinile lui Iabin, un împărat canaanit. Comandantul armatei lui era Sisera. Israelii fuseseră asupriți brutal timp de douăzeci de ani, iar acum strigau către Domnul după ajutor. Debora, o prorociță, conducea Israelul. Ea judeca poporul, așa că mulți evrei veneau la ea pentru a-și rezolva disputele. (Judecători 4:5). Debora l-a chemat pe Barac să conducă armatele lui Israel într-una dintre cele mai mari victorii care au dus la 40 de ani de pace (Judecători 5:31). Ea a stabilit strategia de luptă (Judecători 4:8). Răspunsul lui a fost: „Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce” (Judecători 4:6, 7). Răspunsul ei a fost: „Voi merge cu tine; dar nu vei avea slavă în calea pe care mergi, căci Domnul va da pe Sisera în mâinile unei femei” (Judecători 4:9). În consecință, Barac l-a urmărit pe Sisera cu o armată de 10.000 de bărbați. Întreaga armată a lui Sisera a fost nimicită, însă Sisera și-a părăsit trupele și a fugit pe jos, ascunzându-se în cortul unei femei, Iael. Cele două clanuri aveau o relație de prietenie. Iael l-a invitat pe Sisera în cortul ei și l-a asigurat că nu avea de ce să se teamă. După ce a adormit, Iael i-a bătut un țaruș în tâmplă și l-a omorât (Citiți întreaga întâmplare în Judecători 4:17-21). Profeția că o femeie avea să aducă biruința a fost împlinită.

În urma unei examinări atente a vieții Deborei, constatăm că fiecare mare lider femeie are următoarele calități:

- ESTE O FEMEIE A CREDINȚEI – A crezut că Dumnezeu avea să își ajute poporul (Judecători 4:14).
- ESTE O FEMEIE RĂBDĂTOARE – A așteptat ca lucrarea ei să crească (Judecători 4:5-7). Acesta este un exemplu atât de important de urmat pentru noi toți. Probabil că Dumnezeu v-a vorbit despre o anumită

lucrare, care însă nu pare să se dezvolte după cum ați anticipat. Această femeie remarcabilă ne vorbește despre cât de important este să așteptăm credincioși ca Dumnezeu să-Și ducă planul la îndeplinire.

- ESTE O FEMEIE INFLUENTĂ – A inspirat pe alții să alerge la Dumnezeu pentru a primi călăuzire (Judecători 4:8).
- ESTE O FEMEIE DE ACȚIUNE – Nu i-a fost frică să se implice când a sosit momentul acțiunii (Judecători 4:9).
- ESTE O FEMEIE CURAJOASĂ – A acționat cu îndrăzneală când a știut că Dumnezeu îi vorbise (Judecători 4:10).

O altă mare femeie a Vechiului Testament este Hulda. Istoria ei este menționată în 2 Împărați 22. Hulda era căsătorită, iar soțul ei nu era proroc. El era responsabilă cu îmbrăcămintea regală sau preoțească. Se crede că a fost contemporană cu profetul Ieremia și cu împăratul Iefania, deoarece locuiau în Ierusalim în acea perioadă. Hulda era o bună cunoscătoare a Bibliei, foarte apreciată pentru darul ei profetic. Când Cuvântul a fost găsit în templu, împăratul Iosia a trimis cinci dintre dregătorii lui la ea pentru a primi îndrumare. Ea a prorocit venirea judecății asupra lui Iuda deoarece au părăsit pe Dumnezeu, și-au făcut idoli și au ars tămâie în cinstea lor. Faptul că era o femeie căsătorită ne vorbește despre capacitatea ei de a oscila între o poziție de autoritate și una de supunere.

Mai avem și o prorociță fără nume. De fapt, ea are un nume, însă acesta nu este menționat în Scriptură. Soția lui Isaia este menționată ca prorociță (Isaia 8:3). O notă de subsol amuzantă. Nu ați fost prezentată niciodată ca „Ei sunt Pastorul Lednický (numele nostru de familie) și soția lui”? Nu trebuie să ne pierdem niciodată simțul umorului.

Aceste femei cu o ungeră specială au fost toate cazuri excepționale din cultura Vechiului Testament. În țările păgâne femeile erau abuzate de multe ori. Chiar și fariseii (în Noul Testament) mulțumeau lui Dumnezeu că nu erau dintre neamuri neamuri, că nu erau câini sau femei. Biblia ne arată în mod clar, chiar și înainte de venirea lui Cristos, că Dumnezeu a ales anumite femei pentru a le pune în poziții importante de conducere spirituală.

Am văzut câteva femei care au fost folosite de Dumnezeu în Vechiul Testament. Haideți să ne uităm acum la câteva femei folosite de Dumnezeu într-un mod special în Noul Testament.

Ana a fost o prorociță (Luca 2:36). Ea rămăsese văduvă după șapte ani de căsătorie, prin urmare a avut parte de multă întristare. Scriptura ne spune că ea „și noaptea slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni” (Luca 2:37). Este posibil să fi fost primul evanghelist femeie? Ea a fost prima care a predicat public despre Isus după nașterea Sa. Ana a vorbit plină de îndrăzneală despre Isus ca Mesia tuturor celor care așteptau răscumpărarea lui Israel.

O altă femeie remarcabilă a fost femeia samaritană. Ea L-a întâlnit pe Isus la fântână, după care a mers înapoi și a

câștigat mare parte din cetatea ei pentru Domnul (Ioan 4). După cum vă aduceți aminte, această femeie trăise o viață plină de păcat, dar când L-a întâlnit pe Cristos, a început imediat să vorbească despre întâlnirea ei cu Mesia.

În Ziua Cincizecimii, apostolul Petru a vorbit despre împlinirea profeției lui Ioel, despre faptul că Dumnezeu va turna Duhul Său peste orice făptură (ceea ce le include în mod evident și pe femei) astfel că vor profeti (Fapte 2:14-21). Avem totodată și pe fiicele necăsătorite ale lui Filip care proceau (Fapte 21). Pavel menționează cel puțin șapte femei în Romani 16 ca lucrători creștini, diaconițe și prorocițe care „ostenesc pentru Domnul”. Acest lucru ne arată și faptul că ele au predicat Cuvântul. Acești lideri spirituali s-au îngrijit de femeile convertite, ajutându-le să se pregătească pentru botezul în apă, slujind celor bolnave și celor aflate în închisoare.

Pavel a vorbit și despre Priscila și Acuila (Romani 16) care și-au riscat viața pentru el. Aceștia formau o mare echipă, de meserie făuritori de corturi, care găzduia biserica în casa lor. Ei l-au luat cu ei pe Apolo, care începuse să predice în sinagogă, și l-au învățat. Unul dintre cercetători afirmă că „este semnificativ aspectul că, în patru din cele șase mențiuni, numele Priscilei apare primul”. Acest lucru nu este un simplu indicator al respectului pe care îl avea Pavel pentru ea, ci totodată faptul că ea îl întrecea pe soțul ei în abilitatea de a slui în predicarea Cuvântului.

Se pare că Scripturile sunt suficient de clare, fără a mai căuta referințe suplimentare. Există de-a lungul Vechiului și Noului Testament nenumărate exemple de femei alese în mod divin pentru a îndeplini rolul de conducători spirituali atât în Israel cât și în perioada bisericii primare. Fie că privim retrospectiv, atât din punct de vedere istoric, cât și în prezent, vom descoperi relatări deosebite care vor dovedi faptul că Dumnezeu a chemat, a uns și a înzestrat în mod divin femei care să îndeplinească diferite aspecte ale lucrării Evangheliei. În timpul revărsării Duhului Sfânt din secolul XX, au existat femei care au slujit în mod efectiv ca evangheliști, misionari, pastori, învățători și lideri spirituali în diferite domenii de conducere. Multe organizații bisericesti au fost binecuvântate în mod special de „femei predicatori” care au proclamat mesajul pentecostal în mod eficient, cu smerenie și cu spirit de sacrificiu pe întreg mapamondul.

Trebuie să privim cu toții atent modul în care El a folosit și continuă să folosească femeile în zilele noastre și să fim deschise la chemarea Lui pentru viața noastră, să ne punem la dispoziția Lui pentru a ne folosi oriunde și oricum alege El.

Am citit o afirmație care spunea: „Dacă la anumite lucrări nu li se permite accesul unei jumătăți (sau mai mult de o jumătate) din poporul lui Dumnezeu ar trebui să ne preocupe pe toți, deoarece lucrarea întregului trup al lui Cristos va avea de suferit în urma acestui refuz.” Denominația din care facem parte, Assemblies of God, a recunoscut și a ordonat întotdeauna femei chemate de Dumnezeu, la fel ca în cazul chemării lui Dumnezeu pentru bărbați. Rода spirituală a unei lucrări este dovada chemării lui Dumnezeu din viața acelei persoane, fie ea femeie sau bărbat.

Dacă Dumnezeu v-a chemat la lucrarea de predicare, haideți să discutăm despre câteva lucruri importante pe care trebuie să le țineți minte.

1. Folosiți orice ocazie de a vorbi în public. Țineți o lecție la Școala Duminicală, vorbiți în închisoare, oriunde vă deschide Dumnezeu ușa. Cu cât predicați mai mult, cu cât pregătiți mai multe predici, cu atât veți învăța mai mult să ascultați de Duhul.

2. Păstrați-vă feminitatea. Una dintre criticile cele mai dese privește faptul că uneori, femeile vor adopta la amvon un manierism masculin, devenind mai mult masculine decât feminine. Este posibil ca unele femei să devine neatractiv de independente, considerând că este un semn de slăbiciune a primi sfaturi de la altcineva. Altele s-ar putea să ajungă atât de categorice încât să jighească auditoriul. Știu că niciuna dintre dumneavoastră nu vă includeți în aceste categorii. M-am gândit să menționez doar acest pericol, precum și nevoia de a fi mereu atente.

3. Nu fiți sensibile sau defensive cu privire la statutul dumneavoastră de femeie. S-ar putea să apară momente în care să vă simțiți nedreptățită sau neglijată, în timp ce motivul pentru care nu ați fost selectat să nu fie faptul că sunteți femeie. Iar dacă sunteți evitată pentru faptul că sunteți femeie, aduceți-vă aminte că nu sunteți singura persoană care a trebuit să depășească prejudecățile celorlalți. Puteți fi sigură de un lucru. Dacă Dumnezeu v-a chemat și vă pregătiți, studiați și vă rugați, dacă aveți o atitudine bună, pozitivă, El va deschide ușa potrivită pentru lucrare. Promovarea vine de la Domnul (Psalmul 75:6,7).

4. Vegheați asupra motivației dumneavoastră. Nu trebuie să demonstrați nimic pentru că sunteți femeie. Apostolul Pavel a spus: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapte 20:24).

5. Nu vă așteptați la favoruri speciale. Domnul va deschide ușile de lucrare prin care să treceți. Ungerea Lui vă va situa în poziții strategice în care să-i aduceți cinste prin predicarea și învățarea Cuvântului.

6. Nu deveniți parte a unei „clici” care se plânge de discriminarea femeilor. Este atât de ușor să fiți prinsă în discuții cu alte persoane, plângându-vă pentru faptul că nu ați fost tratată corect. La urma urmei, sigur că nu acesta a fost motivul pentru care am fost aleasă. Filipeni 4:8 ne îndeamnă să ne păzim mintea și să ne gândim doar la acele lucruri care aduc cinste și laudă lui Dumnezeu.

7. Nu vă pierdeți simțul umorului. Indiferent de câtă ungeră dați dovadă în lucrarea dumneavoastră, tot un vas de lut sunteți. Fiți gata să faceți haz de dumneavoastră. Cu toții am comis greșeli care păreau dezastruoase, dar oarecum am reușit să supraviețuim. Îmi aduc aminte când trebuia să cânt un cântec special și am făcut semn celui de la sunet să pună negativul, iar el mi-a făcut semn că nu are niciun negativ. M-am îngrozit când mi-am dat seama că acesta era încă în poșeta mea. Mi-a fost foarte rușine, dar am supraviețuit. Ideea că a fi spiritual înseamnă a fi întotdeauna solemn nu

este biblică. Biblia ne spune că o inimă veselă este un bun medicament (Proverbe 17:22).

8. Aveți grijă cum vă raportați la alți bărbați, în special la cei căsătoriți. Îmi aduc aminte de o femeie evanghelistă care a slujit în biserica noastră. Mergeam cu mașina când îmi spune: „Îl iubesc pe soțul tău. O, îmi place și de tine, dar pur și simplu îl iubesc pe soțul tău.” Nu e nevoie să mai spun că n-a devenit cea mai bună prietenă a mea. Știu că a făcut o remarcă nevinovată, dar ar fi putut da dovadă de mai multă înțelepciune în alegerea cuvintelor ei.

9. Supuneți-vă autorității. Dacă munciți în echipa unui pastor, fiți supusă aceluia pastor și viziunii lui pentru acea adunare. Din nou, nu fiți sensibilă la cuvântul supunere. Asta se aplică cu privire la orice bărbat, membru al echipei pastorale. 1 Petru 5:5 spune că trebuie să ne îmbrăcăm cu smerenie unul față de celălalt, deoarece Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

10. În cele din urmă, fiți loială conducerii lucrării în care sunteți implicată. Nimeni nu este perfect, însă dacă Dumnezeu v-a pus acolo, El îl poate folosi pe acel conducător pentru a vă forma și pentru a crește.

Dați-mi voie să concluzionez acest timp petrecut împreună cu câteva comentarii.

✓ Căutați-L pe Dumnezeu din toată inima pentru a vă cunoaște „chemarea”.

✓ Recunoașteți că există perioade specifice pentru lucrare. Dacă sunteți căsătorită și aveți copii, vor exista momente când lucrarea dumneavoastră publică va fi limitată. Nu uitați, salvarea propriei case este la fel de vitală ca salvarea lumii.

✓ Bineînțeles că un tovarăș care vă susține va fi sensibil la chemarea dumneavoastră și va crea oportunități pentru a vă împlini lucrarea.

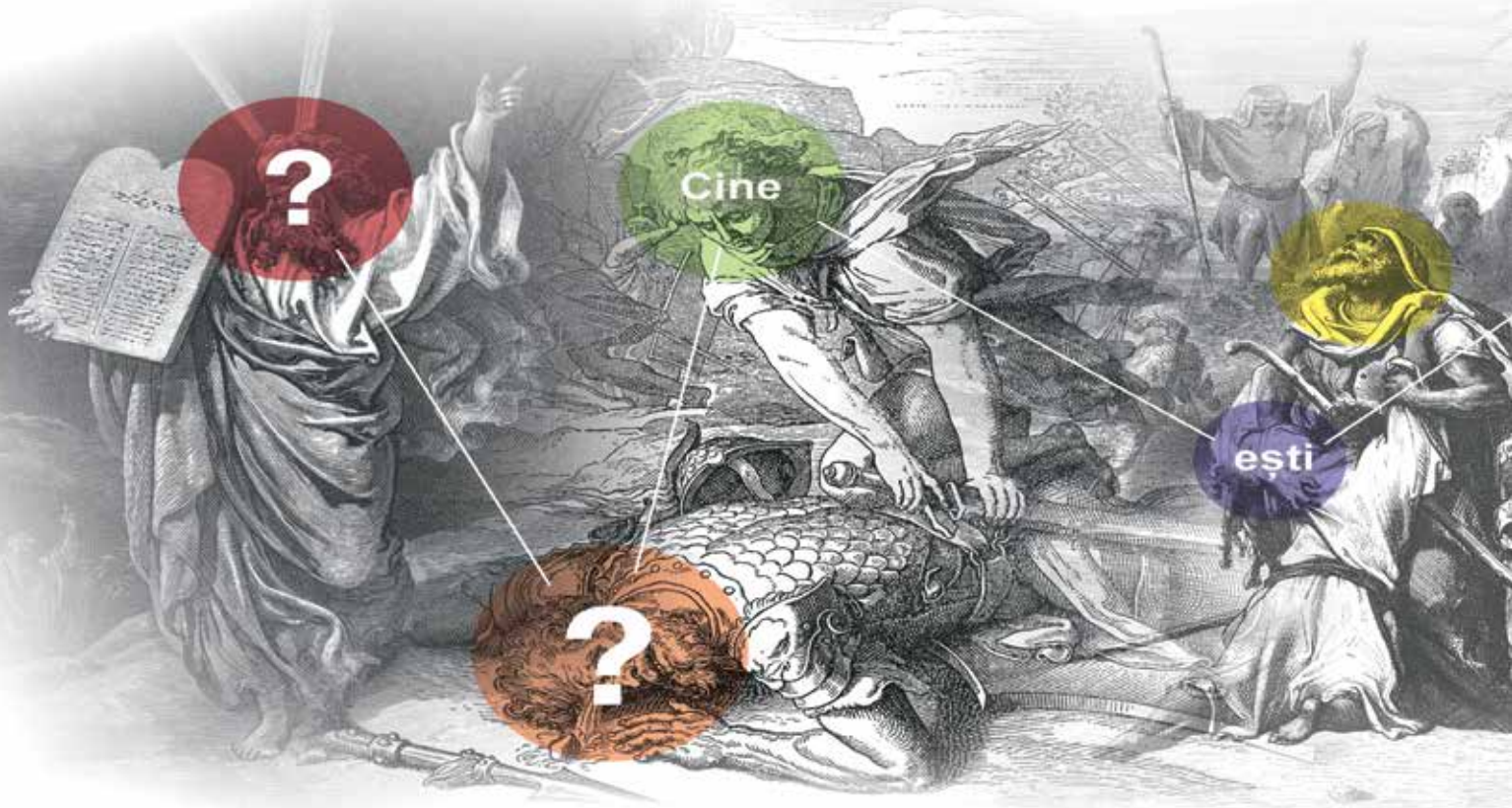
✓ Nu există „o soluție bună pentru roți” în ce privește modul și locul unde poate sluji cineva. Soții și soțiile n-ar trebui să concureze niciodată sau să fie geloși pe recunoașterea primită de celălalt partener.

Soțul meu a scris cândva: „Pe măsură ce ne apropiem de a doua venire a Domnului, mandatul divin de a predica Evanghelia la orice făptură răsună tot mai clar. Aceeași putere a Duhului Sfânt care a venit la Rusalii este revărsată și astăzi peste „orice făptură”. Deci, Biserica a lui Isus Cristos, frați și surori deopotrivă, ridicați-vă pentru a duce la îndeplinire planul lui Dumnezeu pentru această generație.” Este sigur că El vine curând, de aceea trebuie să facem repede ceea ce facem.

MARCIA LEDNICKÝ este o vorbitoare frecventă în cadrul conferințelor și seminariilor pentru femei. Ea are abilitatea unică de a raporta provocările vieții de zi cu zi la adevărul biblic. Lucrarea ei este consolidată de talentul ei oratoric remarcabil de a comunica dragostea lui Cristos.

Relatând povestiri și punând întrebări: Ce ne învață Isus despre predicare

de RICHARD FOTH

Dumnezeu ne-a creat ca să comunicăm în anumite moduri, prin întrebări și povestiri.

Decana fetelor de la Bethany Bible College din urmă cu 50 de ani, un amestec de Betty Crocker, Maica Tereza și CIA, nu făcea parte din nicio instituție. Ea în sine era o instituție.

La șaptezeci și ceva de ani, May Swanson preda homiletică și Cartea Coloseni, juca rolul de pețitoare fără nicio rușine și, cel mai interesant aspect pentru mine, avea o colecție unică de discuri de vinil ale Dr. Peter Marshall, pastor al bisericii New York Avenue Presbyterian Church din Washington, D.C., cu predicile de duminica dimineața ținute pe la jumătatea anilor 1940.

Dacă îmi închid ochii, pot auzi și astăzi huruitul scoțian al vocii lui Marshall când acesta începea ceea ce el numea seria de actualități biblice: „Era o dimineață frumoasă de primăvară în Ierusalim, în săptămâna Paștelui. Cerul era de un albastru clar cu păsări ce închinau un cântec soarelui, când Simon din Cirena cobora spre cetatea aglomerată de iudeii veniți din toate națiunile ce înconjurau bazinul mediteranean...”

Stăteam în apartamentul ei ascultând cu orele acele povestiri imaginare. Abia câțiva ani mai târziu aveam să recunosc că, în același timp, învățam să predic folosind povestirile.

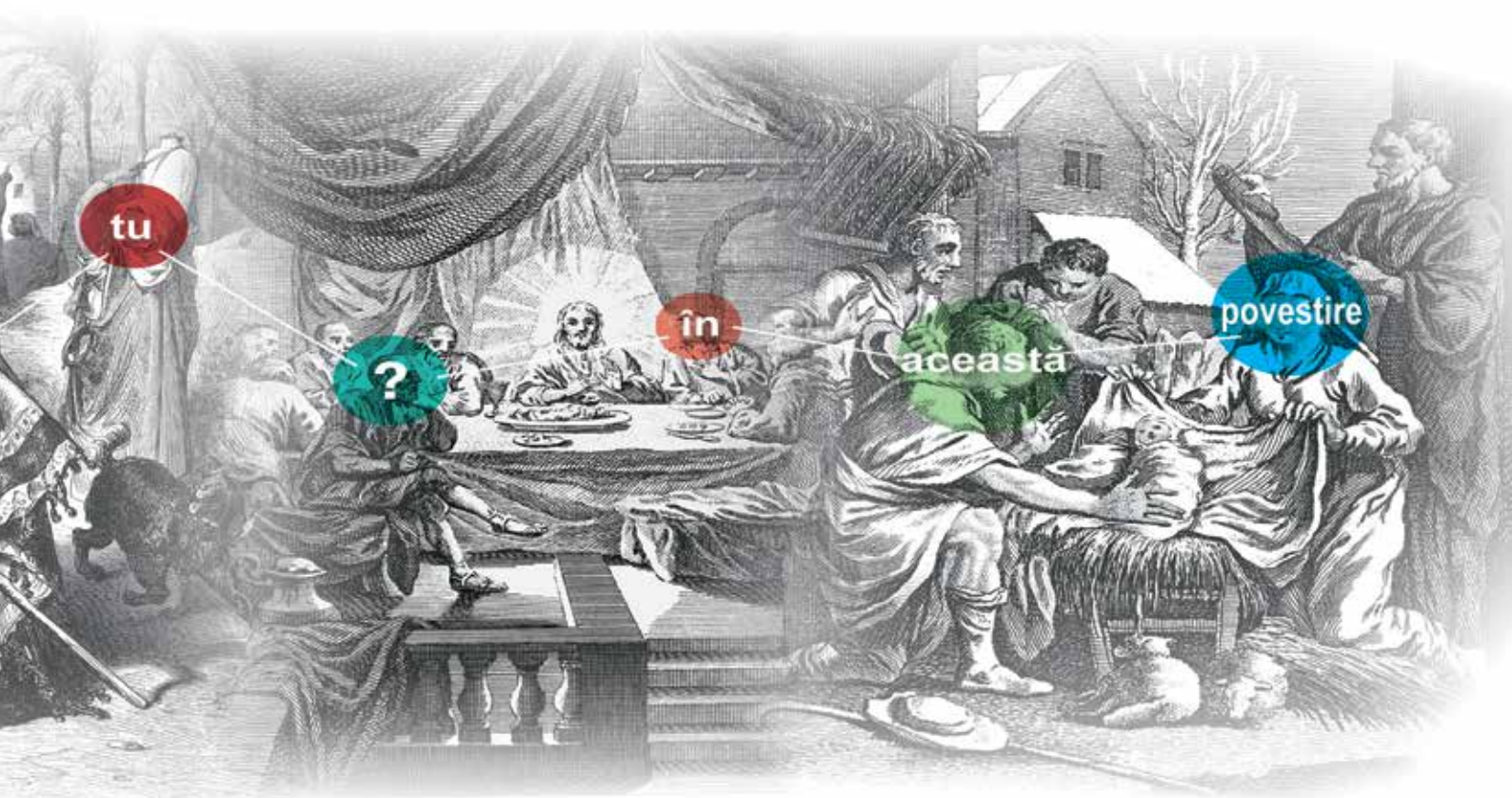
Un mod simplu de a predica prin povestiri este făcând ceea ce a făcut Marshall: Să luați întâmplările principale ale Scripturii și să le repovestiți, fie din perspectiva unui personaj fie din cea a unui observator. A predica prin intermediul unei povestiri înseamnă a ne întreba: „Mă întreb la ce se gândea el sau ea când se întâmpla cutare și cutare lucru? Cum s-au petrecut lucrurile în această scenă? Ce anume a cauzat sentimentele exprimate în această narațiune?”

Într-o vreme a intervalului de atenție scăzut, cu comunicate de 140 de caractere, când oamenii scriu emailuri și trimit mesaje în timpul predicii de duminica dimineața, ce anume îi mai captează pe ascultători? Ce ziceți de o întrebare la care ascultătorii să nu poată răspunde cu da sau nu, sau o expresie de genul „A fost odată ca niciodată”?

O întrebare sau o povestire transformă un monolog într-o conversație și captează imaginația. Imaginația este cheia. De ce? Datorită a ceea ce a spus Einstein cândva. „Imaginația este mai importantă decât cunoașterea, deoarece imaginația nu are limite.”

Când citesc despre Isus în evanghelii, văd cum povestirile și întâmplările Lui ridică anumite probleme sau transmit o idee. Nu ar trebui să ne mire. El a fost Învățătorul și acestea erau practicile culturii și acelei zile.

Totuși, dincolo de acestea se află designul nostru. Dumnezeu ne-a creat, ne-a programat dacă vrei, să comunicăm în anumite feluri, și anume prin intermediul întrebărilor și al povestirilor. Isus știa lucrul acesta.

DESIGNUL NOSTRU

În cultura Lui, oamenii răspundeau adesea unei întrebări cu o altă întrebare. Prin urmare, întrebările erau epubretele în care se dezvoltă majoritatea povestirilor Lui. Atât întrebările cât și povestirile au un miez comun: *informația*. Întrebarea *culege* informații, iar povestirea *împărtășește* informații.

Întrebările sunt cea mai naturală direcție în care se îndreaptă o conversație. Este un reflex. Fie că e vorba de un copil de doi ani care întrebă „De ce?” sau de unul de 32 de ani care, cu un nod în gât, așteaptă răspunsul la întrebarea „Vrei să fii soția mea?”, întrebările sunt substanța vieții.

Fiecare cultură folosește povestirile pentru a-și împărtăși istoria, pentru a amuza, a educa și a implementa valori morale. În trecut, cel care spunea poveștile devenea istoricul grupului. Îl numim trubadur pe cel care a pus povestirile pe melodie în Evul Mediu. Lucrurile s-au schimbat odată cu apariția tiparului. Povestirea nu a murit însă niciodată.

Acestea fiind spuse, cum transmit punerea de întrebări și povestirea informației în predicarea noastră? Cum am putea să gândim diferit în ce privește construirea unui mesaj?

Dacă scopul mesajului este motivat de ceea ce profesorul meu de la Wheaton Grad School, Dr. Lois LeBar, numea „Marea Săgeată” (adică: Ce vrei ca ascultătorii să cunoască, să gândească sau să simtă la plecare?), cum vom organiza acel mesaj prin intermediul întrebărilor și povestirii?

Începeți predica cu o întrebare. Mă captivați imediat. De exemplu: „Pe când mergeam cu mașina prin oraș zilele

trecute, mi-a trecut prin minte un gând: *De ce...?* sau *Ce credeți că era în mintea lui Dumnezeu când...?*

Începeți-vă gândurile cu o narațiune. Devin instantaneu implicat. „Era anul 1940. Atacul nazist a transformat Londra peste noapte în infernul lui Dante. Bubuiturile bombelor și sunetul sirenelor acopereau melodiile Andrews Sisters. Britanicii nu aveau cum să supraviețuiască. Cu excepția unui grup de tineri aviatori care au spus nu.”

Nu contează vârsta când urmează o povestire. Suntem cu toții atenți. Suntem cu toții implicați. Suntem cu toții conectați. De ce? Pentru că povestirea este profund personală.

Când îmi spuneți o întâmplare, urmăresc privirea, inflexiunea și tonul vocii. Aud ritmul, timbrul și dicția. Când vorbiți mai în șoaptă, ascult și mai atent. Nu trebuie să terminați propoziția pentru ca eu să prind ideea. Sunteți, în realitate, un autor. Sunteți o carte audio.

Când ascult o predică, îmi aduc aminte întâmplările. Credeți-mă, cei mai mulți oameni nu-și vor aduce aminte de referințele dumnezeoasă biblice mai mult de câteva ore. Sigur nu-și vor aduce aminte mai mult de 48 de ore punctele la care ați lucrat, dar își vor aduce aminte pentru mult timp de povestirile mișcătoare și de ideile acestora.

În ultimul an au venit la mine mai multe persoane din diferite locuri să-mi spună: „Nu am uitat întâmplarea despre cutare și cutare lucru pe care ați spus-o în cutare loc. O pomenesc adesea.” Adesea se referă la un moment petrecut în urmă cu peste 20 de ani.

De ce ne afectează povestirile atât de mult? Pentru că suntem cu toții povestitori. Aceasta este limba noastră maternă. Uneori învățăm în mod instinctual. Studiile arată că încă de la vârsta de 2 ani suntem capabili să povestim. Jerome Bruner a documentat modul în care copiii la această vârstă, din momentul în care încep să vorbească, demonstrează că

înțeleg poveștile spuse de familiile lor și încep să-și spună propriile povești.

ISUS, POVESTITORUL

Acestea fiind spuse, nu ar trebui să ne mire faptul că îl găsim pe Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre punând întrebări și spunând povestiri. El s-a născut într-o epocă agrară. Țăranii erau la ordinea zilei. Țara era acoperită de sute de parcele de teren, pe care oamenii din păturile inferioare ale societății își lungeau sărăcia an de an. Majoritatea dintre ei erau analfabeți. Bibliotecile lor erau pline de descrieri în imagini.

Rabinii lor foloseau mereu întrebările și povestirile ca parte principală a pedagogiei lor. Era un stil de predare ce se potrivea cu lumea ascultătorilor. Rabinii foloseau imagini obișnuite, un câmp, un sfeșnic, un semănător, o pâine. Piețele, casele, câmpurile și bărcile de pescuit erau ca niște ilustrații într-o carte.

Bineînțeles că cea mai frecventă formă de povestire era pilda. Pilda este o metaforă, care înseamnă efectiv „a trece dincolo”. Prin definiție, ea compară două lucruri diferite, dar care au în comun un lucru important.

Madeline Boucher scrie: „Importanța pildeilor nu poate fi supraevaluată... toate temele majore ale propovăduirii lui Isus sunt transmise prin pilde. Nu există nicio altă parte din Evanghelie care să ne pună mai bine în legătură cu gândirea lui Isus Cristos ca pildele.”

Când eram un pastor tânăr, am crezut ceea ce profesorii de la colegiu și de la seminar mi-au spus: „Nu îți extragi teologia din narațiuni.” Nu mai cred lucrul acesta. Am descoperit Împărăția prin intermediul povestirii.

Isus este stăpânul povestirilor. El alege să prezinte chemarea Împărăției Lui în acest fel. Abordarea Lui schimbă peisajul deoarece vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu, o Împărăție invizibilă care atinge dorințele înnăscute ale inimii omului. Mai mult, Împărăția Lui îmi provoacă (și îmi răstoarnă) toate celelalte împărății.

John Dominic Crossan notează: „Isus nu proclama faptul că Dumnezeu avea să pună capăt *acestei* lumi, ci, privind-o ca o perspectivă asupra lumii, El Îl prezenta pe Dumnezeu ca Cel ce clatină lumea, atât aceasta cât și oricare alta înainte și după ea.”¹

Astfel că, atunci când Isus a vorbit despre Împărăție în Matei 13, aceasta este foarte diferită de împărățiile romanilor și a evreilor pe care oamenii le cunoșteau. Iată metaforele folosite în pildele Sale: semănătorul, grâul și neghina, comoara ascunsă, peștele bun și peștele rău. Când El spune: „Împărăția cerurilor se aseamănă *cu...*” suntem numai urechi.

Cea mai convingătoare parte a predicării noastre este Isus și povestea împărăției Lui în viața noastră. Când ne gândim la aceasta, ne dăm seama că primii ucenici nu putea face referire la Ioan 3:16. Tot ce aveau în afara rădăcinilor lor iudaice era faptul că L-au cunoscut pe Isus. Acesta este lucrul pe care-l spuneau celor care-i ascultau.

Istoria călătoriei dumneavoastră este în esență una biblică. Astfel că istoria de 2000 de ani a lui Zacheu și istoria dumneavoastră de 13 ani conțin de fapt aceleași lucruri. Randall Wallace, scenaristul filmelor *Secretariat și Inimă neînfricată*, își aduce aminte că în copilărie suferea de astm. El spune: „Bunica mea se ridica și mă ținea în brațe noaptea când nu puteam respira. Îmi spunea întâmplări din Biblie și din copilăria ei. De cele mai multe ori nu puteam face diferența.”

Noi spunem adevărul când povestim despre Împărăție. Fie că întâmplările sunt din Scriptură sau din propria noastră viață, noi spunem adevărul. Generația tânără nu-și dorește

Cei mai mulți oameni nu-și vor aduce aminte de referințele dumneavoastră biblice mai mult de câteva ore..., dar își vor aduce aminte pentru mult timp de povestirile mișcătoare și de ideile acestora.

nimic mai mult decât ceva autentic, ceva real. Realitatea – adevărul – eliberează pe orișicine.

Când folosiți metafore, povestiri și întrebări, stabiliți conexiuni. Când Isus vorbea, El crea un album foto cu povestirile Lui. Văd imagini cu oameni și cu locuri familiare, imagini care se asociază unor elemente existente în propria mea memorie.

Nu e numai faptul că Isus a folosit povestiri pentru a transmite o idee, nu-i așa? El ne înțelege atât de bine încât a folosit povestirile pentru a stârni amintiri anterioare și pentru a produce amintiri noi. Predicatorul/povestitorul emblematic, Fred Craddock, profesor emerit de predicare la Candler School of Theology din cadrul Universității Emory, spune că povestirea este o aducere aminte a unei alte întâmplări din experiența noastră. Ea ne face să ne dorim să spunem ceva de genul: „Cunosc pe cineva exact așa” sau „Am văzut ieri lucrul acesta”.

Isus a folosit ilustrații care au scos la lumină atât inima Tatălui, cât și inima fiecărui om. În Luca 15, când a confruntat orbirea fariseilor, El le-a spus trei întâmplări: cea cu oaia pierdută, cu bănuțul pierdut și cu fiul pierdut.

El a folosit lucruri obișnuite, munca mea, banii mei și familia mea, ca să spună că trebuie să ne preocupe acele lucruri care vor contribui la găsirea „lucrului pierdut”. Ascultătorul va avea probleme în viitor să privească o turmă de oi, să plătească pentru un obiect sau să urmărească un tânăr fără să se gândească la ceea ce a spus Isus.

Frumusețea povestirilor folosite de Isus constă în faptul că ele lasă loc pentru spații libere. Prin simpla punere a întrebării: „Cu cine vă identificați în această întâmplare biblică?” ascultătorul este atras spre Împărăție. Karl Olsson a scris cu ani în urmă o carte intitulată *Fiind Yourself in the Bible* [n.tr. Regăsește-te în Biblie]. El încuraja cititorul să citească povestirile și să găsească un personaj cu care să se identifice. De exemplu, cu cine vă identificați în pilda Fiului

¹ John Dominic Crossan, *In Parables: The Challenge of the Historical Jesus* (New York: Harper and Row, 1973), p. 27.

risipitor (sau mai corect spus a Tatălui binevoitor)? Cu fiul? Cu fratele mai mare? Cu tatăl?

Nu trebuie să folosiți o carte de povestiri publicate pentru a predica bine. Trebuie să observați atent lucrurile care se întâmplă în fiecare zi în viață și să învățați din ele. Întâlnirile zilnice de la bancă, de la stația de benzină, de la stadion sunt toate izvoare pentru o predicare bună. Ascultătorii se identifică cu lucrurile pe care le cunosc.

Acest lucru este adevărat cu privire la întrebările lui Isus. Unele sunt, bineînțeles, banale: „Despre ce vorbiți?” „Ce vreți?”

Alte întrebări mă împing mult mai puternic spre scopul existenței mele: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8:36, 37). Isus îl țintuia pe ascultător cu întrebările Lui. Nu citim despre multe personaje din evanghelii care să-și fi întors spatele și să plece.

O întrebare bună inclusă într-un mesaj ar trebui să fie ca o prăjitură cu mere ce se coace în cuptor. Odată ce-i simt mirosul, nu mai pot să scap de el.

Când puneți o astfel de întrebare la finalul mesajului, impactul ei se răsfîrînge și asupra următoarei săptămâni. Unul dintre mesajele mele favorite se intitulează „Cui îi pasă?” și aparține tot lui Fred Craddock. El descrie consilierea unei femei care a fost dezamăgită de biserică și de viață. Comentariul ei era: „Este clar că nimănui nu-i pasă”. El i-a răspuns că știa mai mulți oameni cărora le pasă. Ea a întrebat: „Pe cine?”

El și-a încheiat predica punând întrebarea: „În viitor, dacă mai întâlnesc oameni cu frustrările dumneavoastră, pot să vă dau numele?”

În concluzie, avem experiențe în viețile noastre care ilustrează foarte bine istoria Împărăției încât am putea alcătui un întreg mesaj cu ele. Charlie White a fost un astfel de om. Ca șeful de cabinet al unui puternic congressman al Statelor Unite, el conducea personalul și organiza programul și agenda acestuia. Ca un căpitan de submarin pensionat ce era, a îndeplinit aceste îndatoriri cu autoritate, dar și smerenie.

Șeful său călătorea în lumea întreagă, ca un vârf de lance în lupta pentru drepturile omului, iar Charlie îi era mereu tovarăș. Șeful său îl urma pe Isus din toată inima, Charlie își urma șeful, dar nu accepta partea cu Isus. Nu era împotriva, dar pur și simplu nu era convins.

Când Charlie s-a îmbolnăvit de cancer într-o formă terminală și s-a întors la Isus, el a făcut-o fără rezerve. Viața lui a ilustrat răspunsul lui Isus dat oamenilor care-și aduceau copii la El, din Marcu 10:13 (precum și din Matei și Luca). Semnificația expresiei „dacă nu vă veți face ca un copilăș” este, cred eu, dependența absolută de Isus.

Am văzut că în toată experiența, inteligența și puterea lui, Charlie era un copil. Când am înțeles acest lucru, el a devenit un întreg mesaj pentru mine. Turnura încrederii din viața lui Charlie care s-a petrecut în ultimele șase luni din viața lui constituia ideea principală.

Pe patul de moarte, trupul lui Charlie era numai piele și os, însă încrederea lui copilăroasă era pe deplin dezvoltată. Am căzut de acord să ne întâlnim mai târziu la The Father's

House [n.tr. Casa Tatălui]. Când am spus: „Te vei întoarce de câteva ori Charlie, după care voi veni și eu alături de congressman.”

A zâmbit și a spus: „O să-mi placă.”

Peste câteva zile am pășit în mijlocul unei ceremonii cu onoruri, cu un sicriu îmbrăcat în drapelul național purtat de un cheson tras de cai, la Cimitirul Național Arlington.

Charlie, copilul, a ajuns acasă.

Nu s-a întâmplat o singură dată ca atunci când am spus această întâmplare într-o biserică, să vină la mine un bărbat, la sfârșitul programului, să mă ia de mână, să mă privească în ochi, cu lacrimi în ochii săi, și să-mi spună: „Eu sunt Charlie.”

Eu îl întreb: „Ce ai vrea să faci?”

El îmi răspunde: „Aș vrea să fac ce a făcut și Charlie.”

Ne rugăm. O oaie rătăcită a fost găsită. Un bănuț pierdut a fost găsit. Un fiu risipitor s-a întors acasă.

Întâmplările spuse de Isus îmi pun sub semnul întrebării perspectiva mea asupra vieții. Întrebările lui Isus mă cheamă în mod inevitabil să renunț la propria mea viață și să o aleg pe a Lui.

Iată care este întrebarea: Cum ați vrea să vorbiți adunării dumneavoastră despre istoria Împărăției în acest sfârșit de săptămână?

RICHARD FOTH, din Fort Collins, Colorado, slujește în cadrul echipei pastorale responsabile cu învățătura din cadrul bisericii Timberline Church. El continuă să lucreze împreună cu lideri din domeniul politic și cel al afacerilor din Washington, D.C.

Piedici în calea evanghelizării: MOTIVAȚIA ȘI METODOLOGIA

de Jeffrey W. Dove

Există multe bariere în calea evanghelizării în secolul XXI. Mulți credincioși și-au pierdut motivația de a-și împărtăși credința. Până și biserici și lideri pot fi descurajați în a face evanghelizare de către multiplele provocări cu care se confruntă în adunările lor precum și cu cele impuse de către societate. Ca și grup de credincioși, această schimbare de obiectiv ne îndepărtează de responsabilitatea pe care o avem de a-i căuta pe cei pierduți, pe care îi așteaptă o veșnicie petrecută în iad.

Lucrurile nu se limitează doar la o lipsă de concentrare sau de energie. Cred că esența acestor bariere în calea evanghelizării este adesea ceva ce poate fi descris ca o „*înțelegere imperfectă*” sau o „*revelație incompletă*” a stării eterne a umanității.

Există mai multe referințe care ilustrează această „revelație incompletă” sau parțială, atât în ce privește experiența convertirii noastre depline cât și în ce privește situația eternă a celor care refuză sau ignoră răscumpărarea oferită prin Cristos.

1 Corinteni 13:12 „Acum, vedem ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”

1 Ioan 3:2 „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Evrei 9:27-28 „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.”

Dacă am înțelege ce „vom fi” ca și creștini în veșnicie și cum ar arăta existența noastră eternă dacă NU am fi creștini, atunci ar trebui să fim motivați să facem evanghelizare într-o manieră insistentă și eficientă din punct de vedere cultural.

De ce au accentuat atât de mult predicatorii din secolele XVIII și XIX conceptul de iad și cel de despărțire de Cel Atotputernic în predicile lor? Acesta se regăsește ca un fir roșu de-a lungul celor mai multe mesaje înregistrate pe care le

avem din acea perioadă, tema veșniciei fără Cristos. Părinții credinței noastre au fost cuprinși de o revelație captivantă a faptului că „a trăi este Cristos”, dar a trăi fără El, și, mai rău decât atât, a muri fără El, înseamnă despărțire veșnică și irevocabilă, durere și chin pentru cel necredincios.

Starea eternă a umanității este ceea ce ar trebui să ne motiveze predicarea, învățarea și evanghelizarea. Gândiți-vă la predicile lui Jonathan Edwards despre „un păianjen atârnat asupra unei flăcări”, la predicile lui Spurgeon despre „flăcările iadului”, la aluzia continuă a lui Wesley la „starea omului” care nu îl primește pe Mântuitorul. Acești oameni nu au fost motivați de dreptatea socială, de creșterea bisericii sau de ideea că numărul membrilor este egal cu succesul în lucrare. Ei erau motivați și mânați de starea eternă a umanității necăștigate. Ascultați un alt predicator dintr-o vreme îndepărtată care era învățat de Cel Atotputernic despre starea eternă a umanității și despre responsabilitatea noastră de a-i avertiza și câștiga:

Ezechiel 3:16–19 „După șapte zile, Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: ‚Vei muri negreșit!’, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul!»

Astăzi predicăm adesea cu scopul confortului și a concilierii, încercând să întărim oamenii din punct de vedere psihologic. Niciunul dintre accente nu este greșit în sine însuși, fiecare este necesar la momentul potrivit și cu accentul potrivit. Totuși, dacă neglijăm să predicăm și să învățăm despre starea eternă a duhului/sufletului omului după ce trece din viața aceasta și neglijăm să învățăm și să avertizăm cu privire la răutate și la efectele întoarcerii spatelui unei mântuiri ce ne-a fost descoperită, atunci neglijăm de fapt cel mai mare act de har și scopul pe care l-a dat Cristos bisericii și credincioșilor!

Am auzit aceasta de sute de ori de la un mentor personal: Dumnezeu este un Dumnezeu bun, El te iubește și vrea

să te binecuvânteze... cu succes, prosperitate, sănătate și bunăstare. El elucidează însă acest mesaj despre succes afirmând mereu că am fost creați pentru a avea succes, cu scopul și destinul de a deschide uși, de a croi căi prin pustiu, nu doar de a fi „martori” despre Cristos într-un mod programatic, ci mai degrabă, de a fi o mărturie a lui Cristos. Cea mai mare binecuvântare pe care o putem da cuiva este aceea de a-L împărtăși pe Cristos cu el într-un mod sensibil din punct de vedere cultural, dar totodată inteligibil și biblic, îndemnându-l să devină un urmaș al lui Cristos, după care, la rândul său, să abordeze alți oameni aflați pe drumul care duce la o veșnicie de separare de Tatăl. „*Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului*” (Fapte 1:8). Fiecare lucru pe care ni-l dă Cristos în și după mântuirea noastră are scopul de a duce mai departe planul Său pentru veșnicie... de a fi martorii Lui!

Nu predicăm adesea despre iad sau despre starea eternă a umanității datorită, în mare măsură, unui spirit de teamă. Nu ne simțim confortabili de teama că oamenii ne vor respinge și astfel nu vor deveni participanți regulați la programele bisericii noastre. Sau neglijăm această învățătură deoarece nu am studiat Scriptura până acolo încât să fim „convinși și constrânși” de o revelație desăvârșită. Dacă murim în Cristos vom trăi cu El toată veșnicia ca fii și fiice ale Dumnezeului cel viu. Dacă murim în afara lui Cristos, nu mai rămâne nicio mântuire, nicio a doua șansă, nicio posibilitate de împăcare, de aceea vom fi despărțiți pentru veșnicie de Tatăl. Aceasta este revelația Scripturii și nu poate fi contestată sau negată.

Cedăm încet în fața spiritului acestei vremi, care își are rădăcina în Geneza, în răzvrătirea lui Nimrod care a construit Turnul (Ziguratul) Babel. El a spus: „Să facem lucrul acesta, să ajungem până la cer, să ne facem propria noastră cale de mântuire. Gândurile noastre și căile noastre trebuie să fie egale cu cele ale Creatorului.” Aceasta a fost mentalitatea celor din vechime, o mentalitate prezentă și în lumea noastră. Suntem martorii infiltrării globale a unei gândiri religioase babiloniene care mătură planeta, iar biserica nu este scutită de influența ei. De fapt, biserica pare să fie sedusă foarte ușor de această gândire.

Revelația biblică ne informează că NU există mai multe căi spre mântuire și că NU există mai multe piscuri ale mântuirii universale: „*În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți*” (Fapte 4:12). „*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*” (1 Timotei 2:5).

Sunt pe deplin convins că revelația de care avem nevoie și pe care trebuie să i-o cerem DOMNULUI, ca lideri în Trupul Lui Cristos, este o revelație a realității depline a vieții ce alunecă odată pentru totdeauna în veșnicie fără a-L cunoaște pe Cristos ca Mântuitor și DOMN. Dacă aș putea simți din nou despărțirea, acel sentiment acut de agonie sufletească dinaintea scaunului de judecată, dacă aș putea simți mintal flăcările reale ale iadului și dacă aș auzi țipetele sfâșietoare ale celor condamnați care strigă după ușurare, după cineva care să vorbească, cineva care să meargă, cineva care să plătească

un preț pentru a învăța limba, pentru a mânca mâncarea, pentru a studia cultura, pentru a umbla în sandale până când își va câștiga dreptul de a vorbi cu autoritate ca străjerul de pe zid... evanghelizarea ar fi un lucru mai ușor și mai intenționat în viața mea. „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri*” (Ezechiel 18:20) nu ar trebui folosit ca o armă ÎMPOTRIVA celor pierduți, ci ar trebui să constituie motivația noastră principală de a câștiga pe cei pierduți. Aceasta ar trebui să fie temelia gândirii și învățării conducerii noastre.

Să ni se înflăcăreze inimile de acest sentiment al urgenței, dar totodată și de sentimentul unei misiuni rânduite de Dumnezeu. Noi suntem numiți, ni s-a poruncit, suntem învățați, suntem implorați, suntem împinși să mergem ca să le arătăm și să le spunem, să-i îndemnăm să intre. Ieși pe drumuri și pe cărări și silește-i să intre. Căci masa mea e întinsă și ospățul este pregătit, dar cei de afară vor rămâne cu plânsul și scrâșnirea dinților. (Luca 14, parafrizarea autorului)

În urmă cu câțiva ani, când am avut privilegiul de a fi păstorul principal al unei adunări locale, am ajuns la concluzia că „evanghelizarea” sau „câștigarea altora pentru Cristos” avea loc sub forma uneia dintre următoarele activități:

- Aducerea cuiva ca invitat personal la programul bisericii.
- Mersul din ușă în ușă prin cartier pentru a-i întreba pe oameni dacă sunt „mântuiți” și pentru a le spune că trebuie să fie mântuiți.
- Distribuția de tractate sau porțiuni din Scriptură în locuri publice, cu speranța ca cineva să le citească.
- Rugăciunea pentru ca alții să vină la biserică sau să vină la Cristos.

Cu toate că lucrurile de mai sus pot fi percepute ca făcând parte din evanghelizare, ele erau de cele mai multe ori ineficiente și lipsite de motivație, din moment ce aceste metode erau cel mai adesea înrădăcinate în dorința de a fi un „bun creștin” și nu într-o strategie de viață, într-o înțelegere sistematică a modului în care vin oamenii la Cristos și a motivului real pentru care trebuie să fie evanghelizați.

Prin urmare, am început să țin des lecții, mînat de pasiune, despre evanghelizare și despre nevoia de a ne implica în această activitate. Totuși, am văzut rezultate doar după ce am început o serie de 27 de săptămâni despre evanghelizare în cadrul serviciilor de duminică seara. În loc să vorbesc enoriașilor mei despre nevoie și să le induc un fals sentiment de vinovăție pentru faptul că nu făceau evanghelizare, am început pur și simplu să îi conduc în „practicarea” principiilor „unii pe alții” în biserică. Abordarea noastră fundamentală a constat în următoarele aspecte:

- **GĂSEȘTE NEVOIA ȘI IMPLINEȘTE-O.** Oamenii din jurul nostru aveau cu siguranță nevoie de Cristos, dar mai aveau totodată și altfel de nevoi. Slujirea, ajutorarea și încurajarea lor le arăta natura de slujitor a lui Cristos, dar deschidea totodată uși pentru a le vorbi.
- **CLĂDEȘTE PRIETENII.** Nu vă îngrijați în ce privește evanghelizarea. Construiți pur și

simplic prietenii reale și durabile cu cei din jurul dumneavoastră. I-am învățat că evanghelizarea adevărată are loc cel mai adesea atunci când vorbim cuiva în virtutea unei relații nu din zel spiritual. I-am învățat cum să se împrietenească cu cei de lângă ei invitându-i la masă, implicându-se în tot felul de activități și proiecte în casele lor, oferindu-le mici daruri, cum ar fi o prăjitură proaspăt coaptă sau o vază cu flori, etc.

- **FOLOSEȘTE PUTEREA MĂRTURIEI PERSONALE.** Se pare că nu accentuăm suficient de mult importanța cunoașterii și împărtășirii istoriei proprii noastre convertiri. Astfel că le-am cerut să-și împărtășească povestea vieții lor cu alți membri din adunare, cu cei mai în vârstă, cu cei tineri, partenerilor lor și cuiva din biserică pe care să nu-l cunoască atât de bine. Am constatat că nivelul de încredere a început să crească, că râsul și experiențele împărtășite au creat o atmosferă relaxată de încredere.

Am avut dintr-o dată o adunare care nu doar că știa că **TREBUIE** să evanghelizeze, dar știa și **CUM** să îi evanghelizeze pe cei de lângă ei. A fost o ușurare incredibilă să-i văd începând să stea de vorbă cu vecinii și colegii lor,

deoarece motivația era asociată acum cu activități reale și realizabile. Prietenia sinceră este un lucru pe care cu toții îl putem oferi și practica. Atracția Duhului și prezentarea lui Cristos vor avea loc natural și oarecum fără nicio durere personală.

Există bariere în calea evanghelizării, însă toate pot fi depășite printr-o înțelegere corectă, printr-o teologie corespunzătoare și printr-un accent pus pe lucrurile pe care le **PUTEM** face în contrast cu cele pe care nu ne simțim confortabil să le facem. Dumnezeu să ne ajute să-i câștigăm pe cei din jurul nostru... contează cu adevărat!

JEFFREY W. DOVE este director al Alianței Biblice a Assemblies of God Bible și Life Publishers International din Springfield, Missouri. El a slujit ca pastor și misionar. El a mai slujit ca director de misiune pentru șase țări din sud-estul Asiei timp de 14 ani, fiind stabilit în Bangkok, Thailanda.

CELE 5 VISURI ALE ORICĂREI FEMEI

... și modul în care Dumnezeu vrea să le implinească

» SHARON JAYNES

La ce visezi tu?

Avem dorințele acestea de când ne știm: să fim frumoase, să fim mirese, să fim mame, să fim fice prețuite și să avem o prietenă foarte bună. Dar, pentru multe dintre noi, viața nu a ieșit așa cum ne-am așteptat noi. Îndrăgita autoare și învățătoare, Sharon Jaynes, ne provoacă să ne ștergem de praf speranțele și să îndrăznim să visăm din nou – prin ochii lui Dumnezeu.

Ești gata să riști să speri că Dumnezeu încă mai are visuri pentru viața ta? Că nu te-a uitat? Pune ți ferm mâna ta în a Lui, respiră adânc și începe călătoria spre un loc pe care nu credeai să-l găsești vreodată: visurile pe care Dumnezeu le-a pregătit dintotdeauna pentru tine.

289 p. • 14 x 20,5 cm • 28 lei

ESENȚA TRĂIRII , ÎN ÎMPĂRĂȚIE

(7)

de H. Maurice Lednicky

TRĂIREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE începe întotdeauna cu o relație personală cu Cel Atotputernic. Este singura cale. Totuși, este important să ne aducem aminte că întâlnirea cu Domnul înviat este DOAR începutul. În acel moment, călătoria ce se undiește printre evenimentele acestei vieți pământești capătă o nouă semnificație. Am fost mutați în mod dramatic, supranatural, miraculos din întuneric la slava Luminii. Totul se schimbă. Această schimbare începe în inimă (duh) și se exprimă în exterior în forma expresiilor practice ale trăirii zilnice. Sfințenia nu este un simplu cuvânt biblic, ea este un fundament al identității noastre și al lucrurilor pe care le facem.

Esența TRĂIRII ÎN ÎMPĂRĂȚIE poate fi cuprinsă în două (2) adevăruri simple, dar destul de profunde. Primul, credinciosul trebuie să actualizeze atributele lui Dumnezeu în viața lui. Al doilea, copilul lui Dumnezeu trebuie să exemplifice atributele lui Dumnezeu în viața lui. Bineînțeles că lucrul aceste este mai ușor de spus dintr-o perspectivă teologică decât de pus în practică. Cercetăm din nou Scripturile pentru a găsi adevărul neschimbat ca etalon pe care dorim să-l atingem. Desăvârșirea absolută? În viața aceasta, niciodată. Să creștem după chipul și asemănarea Lui? Un proces zilnic de transformare din sine însuși în slujitor. Omida devine fluture!

Este relativ ușor de tras concluzia, este mult mai greu însă aducem într-o stare de supunere realitățile trăirii zilnice într-o generație rea care atacă în mod constat fibra morală a copiilor lui Dumnezeu. Totul se rezumă la o afirmație simplă: Practicați ce predicați!

Am discutat mai devreme atributele divine care se intersectează cu creația morală a lui Dumnezeu. Trei (3) astfel de atribute, în perfecțiunea lor absolută și neschimbătoare, sunt dragostea, sfințenia și adevărul. Omul, datorită capacităților lui limitate, nu poate să imite sau nici măcar să se apropie de capacitatea infinită a lui Dumnezeu de manifestare a acestor expresii. Totuși, prin Cristos Isus și prin puterea lăuntrică a Duhului Sfânt, putem să ne îndreptăm spre starea glorioasă de asemănare cu Cristos. Nimeni, nici măcar cei considerați printre cei mai puternici și cei mai maturi, nu a fost ales datorită a ceea ce este. Mai degrabă, Dumnezeu ne-a ales în virtutea a ceea ce putem deveni în El. Ce privilegiu binecuvântat de a fi aleși de Cel Atotputernic.

„De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă

lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul!» (1 Corinteni 1:26–31 (sublinierea îmi aparține).

ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU ACTUALIZATE PERSONAL

Relația omului cu Dumnezeu începe întotdeauna la nivelul duhului. Ca urmare a neascultării lui Adam este corect să vorbim acum despre un duh răscumpărat. „Inima” este folosită adesea în Cuvântul lui Dumnezeu ca mijloc de înțelegere a semnificației comuniunii personale cu Tatăl Ceresc. Isus a numit acest lucru „prima și cea mai mare poruncă” atunci când fariseii au încercat să-L prindă cu o întrebare. „Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă” (Matei 22:37–38). Această afirmație a fost de fapt o sintetizare a primelor patru din cele Zece Porunci date lui Moise (Exodul 20:2–11). Au existat multe legi, porunci și hotărâri prezentate în detaliu în cadrul revelației progresive a lui Dumnezeu pentru om. Lucrul acesta este adevărat în mod special în Vechiul Testament, sub Legea lui Moise. Cu toate acestea,

relația omului cu Dumnezeu a fost întotdeauna o relație „de inimă”.

Să accentuăm încă o dată: scopul lui Dumnezeu în crearea omului a fost acela de a-l include în sfera eternă a părtășiei divine. El nu a creat „sclavi” care să fie obligați să-L venereze. Dumnezeu a creat omul în mod deliberat cu capacitatea mentală de a alege. Acest Dumnezeu binevoitor nu este interesat în și nici impresionat de ce avem sau cine suntem noi. El vrea pur și simplu să-I dăm inimile noastre în totalitate. Înțelegerea faptului că Dumnezeu ne iubește cu adevărat ne copleșește.

**“Că Dumnezeu iubi un păcătos ca mine
A mea tristețe în extaz să schimbe
El liniște n-avu până la El mă duse,
Ce minunată, o așa iubire!**

**Cristos a acceptat de bunăvoie acest plan,
Chiar dacă moartea pe Calvar pentru El însemna,
Mai nobil vers găsit-a omului vorbire
Ca dragoste divină ce m-a răscumpărat?**

**Că pentru un proscris ca mine,
Tatăl o hotărât, Mântuitorul sângeră și a murit,
Ca să plătească prețul pentru un sclav nevrednic,
Ce mult timp legea și harul a sfidat.**

**Și-acum la pieptul Său ca fiu mă ține,
Și nu-mi cere un rob să fiu,
A „țării-ndepărtate” pribegii sunt gata,
Și largi deschise brațele-l de har.”**

„Such Love” [Ce dragoste] scrisă de C. Bishop în 1929

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos” (2 Corinteni 5:14, 17, 18).

Nu este o rușine să spunem că dragostea noastră pentru Dumnezeu este reciprocă. „Noi *Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi*” (1 Ioan 4:19). Suntem însă totodată pe deplin conștienți că această dragoste nu poate fi câștigată sau meritată. Odată ce această dragoste cerească a fost „*turnată în inimile noastre*” (Romani 5:5), discrepanța imensă între dragostea Lui și nevrednicia noastră nu produce teamă. Ba din contră. „*Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste,*

rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica” (1 Ioan 4:16–18, sublinierea îmi aparține).

Încă un adevăr uimitor. Chiar și în momentele de grea încercare, de întristare și dificultate, chiar și sub atacurile directe ale armatei iadului, nimic nu este atât de puternic încât să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu. „*Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru*” (Romani 8:37–39, sublinierea îmi aparține)

**DRAGOSTEA fără SFINȚENIE va duce întotdeauna la compromis.
SFINȚENIA fără DRAGOSTE va duce întotdeauna la o duritate ofensatoare.**

În timp ce ne bucurăm de siguranța dragostei lui Dumnezeu, problema sfințeniei intră repede în scenă. Pe cât de sigură trebuie actualizată dragostea în viața noastră pe atât de sigură trebuie să fie și despărțirea de orice este contrar naturii sfinte a lui Dumnezeu. Trăirea unei vieți plăcute lui Dumnezeu nu înseamnă doar „a nu face” anumite lucruri. Ea este o **separare DE** rău, dar viața de neprihănire este și o **separare PENTRU**. Renunțarea la atitudinile și acțiunile lumii și preluarea apoi a atitudinilor și acțiunilor Tatălui. Una fără cealaltă formează o definiție incompletă a trăirii în sfințenie.

**SFINȚENIA începe cu o relație restaurată, corectă cu Dumnezeu. Ea constă în îndreptățirea prin har, prin credința în Isus Cristos a omului dinăuntru.
NEPRIHĂNIREA este expresia exterioară a omului dinăuntru în trăirea de fiecare zi.**

Isus ne-a învățat că este posibil ca cineva să fie „neprihănit” fără a fi „sfânt”, dar reciproca nu este adevărată. Nu puteți fi sfânt pe dinăuntru fără faptele exterioare ale neprihănirii. În ultimele zile, înainte de a merge la cruce, Domnul a vorbit în termeni foarte duri liderilor religioși ai vremii Sale: „*Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinlăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată. Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care, pe dinafară se*

arată frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Tot așa voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățărnicie și de fărădelege” (Matei 23:25–28, sublinierea îmi aparține).

Unii au sugerat cu încântare că nu mai suntem sub Lege. Acum suntem „liberi” de toate regulile Vechiului Legământ. De aceea, trăim cum vrem, bucurându-ne de dragostea necondiționată a lui Dumnezeu. Lucrurile nu stau așa. În primul rând, Vechiul Legământ a fost „îndrumătorul (gardianul) nostru” (Galateni 3:24) până a venit Cristos. În al doilea rând, „lista cu să faceți și să nu faceți” (cum au numit unii Legea lui Moise) nu a fost retrogradată de venirea lui Cristos. Poruncile exterioare au fost mutate la interior, de la ceea ce se poate vedea, la ceea ce ține de intenția duhului. El a ridicat condițiile pentru a fi plăcut lui Dumnezeu de la niște principii elementare la motivația inimii. Pe scurt, standardul unei vieți sfinte pe care l-a proclamat Cristos a fost superior poruncilor anterioare din Legea lui Moise. Dați-mi voie să ilustrez lucrul acesta folosind cuvintele lui Isus din pasajul renumit cunoscut ca Predica de pe munte.

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi, oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecării.» Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecării” (Matei 5:21–22, sublinierea îmi aparține).

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești.» Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:27, 28, sublinierea îmi aparține).

„Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.» Dar Eu vă spun: «Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fi ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5:43–45, sublinierea îmi aparține).

Trăirea unei vieți neprihănite implică o disciplină constantă. Acțiunile sunt produsul secundar a ceea ce se găsește în inimă, a ceea ce este invizibil ochiului uman. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4:23). Isus a adăugat la accentul pus de Solomon: „Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45, sublinierea îmi aparține).

Dorința de a fi plăcuți lui Dumnezeu cu întreaga noastră ființă (duh, suflet și trup) întrece orice alte considerații. Credinciosul aflat într-o relație corectă cu Tatăl, Fiul și Duhul nu este obligat să facă ceva sau să nu facă ceva motivat de frica de a fi respins de El. Aceasta este o chestiune ce ține de perspectivă. Ce este cu adevărat important pentru noi? DACĂ dorința de a fi plăcuți lui Dumnezeu este prioritatea noastră numărul unu, atunci viețile noastre vor reflecta această dorință. DACĂ, pe de altă parte, există dese încercări de auto-îndreptățire, atunci viața va fi plină de confuzie și conflicte.

Cu cât cea asemănare cu Cristos devine mai mult o realitate a vieții mele, cu atât voi fi mai puțin atras de ispitele acestei lumi. Puterile lor vor scădea până într-acolo că le voi putea alunga ușor din viața mea, fără a avea nicio durere emoțională adâncă sau întristare.

În piesa de teatru *Hamlet*, scrisă de faimosul dramaturg englez, William Shakespeare, Polonius spune fiului său: „Iar mai presus de-orice: nu te minți/Pe tine însuși. Și de-aci urmează,/Ca noaptea după zi, că nimănui/Nu vei putea să-i fi de rea-credință.” Este evident că lucrul acesta nu are nimic a face cu Scriptura (și probabil nici măcar cu sensul original intenționat de către autor), însă vorbește despre **Adevărul** din viața credinciosului.

O evaluare sinceră a propriei persoane este de cele mai multe ori extrem de dificilă. Pentru a fi obiectivi cu privire la gândurile, motivele, iar apoi la acțiunile și reacțiile noastre, este nevoie de un nivel ridicat de maturitate spirituală. În învățătura lui cu privire la Cina Domnului, Pavel reamintește credincioșilor corinteni că „De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta” (1 Corinteni 11:27, 28, sublinierea îmi aparține). De ce este nevoie de o examinare personală, privată? Doar cel care dă dovadă de o smerenie deplină înaintea Domnului poate vedea cu adevărat ceea ce este ascuns de ochii celorlalți.

Toate ispitele încep în minte: „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi, pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1:14, 15). Când intelectul sau emoția este confruntat cu ceva mai puțin evlavios, acest lucru poate fi clasificat drept un păcat ascuns. Cu alte cuvinte, el poate fi bine camuflat dinaintea ochilor celorlalți. Sunt surprins adesea de frecvența cu care Pavel include lăcomia, invidia, mândria, amărăciunea, mânia și furia în listă de păcate ce trebuie evitate. Am putea să le numim, pe bună dreptate, păcate ale inimii. În aceleași pasaje, el include și curvia, preacurvia, uciderea și alte manifestări strigătoare ale naturii păcătoase a omului. Atât păcatele evidente cât și cele ascunse sunt o urâciunea înaintea unui Dumnezeu pe deplin Sfânt. Ieremia, profetul care plânge, a vorbit despre imensa provocare de a fi sinceri cu privire la inima noastră. „Inima este nespun de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască [s-o perceapă, s-o înțeleagă, să fie familiar cu propria inimă și minte]?” (Ieremia 17:9). Ideea este că fiecare persoană trebuie să-și analizeze propria inimă sub lumina Duhului Sfânt care aduce lumină chiar și în cele mai întunecate și izolate caverne. Întrebarea rămâne: Cum răspund când Duhul Sfânt îmi aduce aminte că astfel de gânduri, atitudini sau motivații sunt extrem de jignitoare la adresa lui Dumnezeu și contrare Cuvântului Său? Ca în cazul oricărei alte greșeli, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să recunoaștem că am greșit,

să recunoaștem că lucrul acela este un păcat. Fără scuze. Fără încercarea de a da vina pe o altcineva sau pe circumstanțe. Fără auto-justificare. Trebuie să vedem situația așa cum este ea, așa cum ar arăta ea dacă ne-am înfățișa în acel moment înaintea Tronului de Dumnezeu. Apoi urmează adevărata pocăință, din inimă, în care cerem lui Dumnezeu îndurare și iertare. În cele din urmă, trebuie să veghem în permanență pentru a împiedica orice duh „mincinos” să se furișeze în inimile noastre. Relațiile Împărăției se vor dezvolta sau diminua în funcție de modul în care Adevărul Lui devine o realitate în fiecare aspect al vieții.

ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU EXEMPLIFICATE ÎN MOD PERSONAL

Imediat după *Fericirile* din Predica de pe munte, Isus le-a spus ascultătorilor Săi că ei sunt „sarea pământului” și „lumina lumii” (Matei 5:13, 14). După ce le-a explicat că o lumină nu poate rămâne ascunsă, ci este așezată într-un loc în care va împrăștiă întunericul, El îi îndeamnă: „*Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri*” (Matei 5:16). Ați remarcat faptul că Isus a spus „faptele voastre bune”, dar „să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”? Răspunsul este destul de simplu. Copiii Lui trebuie să exemplifice Dragostea, Sfințenia și Adevărul Tatălui. El strălucește prin ei.

Aș prefera să văd o predică decât s-aud una în fiecare zi;
Aș prefera pe cineva să mă-nsoțească decât să-mi spună calea.
Ochiul e un elev mai bun și mai deschis decât urechea,
Sfatul e mereu confuz, dar un exemplu-ntotdeauna clar;
Mai bun ca orice predicator e omul ce-și trăiește al său crez,
Căci toți trebuie să vadă în practică pus binele.
Mai repede învăț, dacă mă lași să văd ce trebuie să fac;
Pot să-ți privesc la mâinile lucrând,
dar limba mult prea repede aleargă.
Discursul pe care îl ții poate fi înțelept și-adevărat,
Dar mai degrabă-aș învăța privind-te făcând;
Că aș putea să te-nțeleg greșit, și sfatul bun ce mi-l dai,
Dar totdeauna voi înțelege bine ce faci și cum trăiești.

de EDGAR GUEST

Nu putem conduce pe alții din punct de vedere spiritual undeva unde noi n-am ajuns. Apostolul Pavel nu vorbea cu aroganță când le-a spus corintenilor: „*Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos*” (1 Corinteni 11:1). În ultimele cuvinte consemnate ale lui Pavel, el îi aduce aminte lui Timotei: „*Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele*

care au venit peste mine” (2 Timotei 3:10, 11, sublinierea îmi aparține). Cuvintele vorbesc de la sine. „prezbiterii” care erau maturi spiritual, înțelepți și aveau o reputație bună în rândul necredincioșilor erau desemnați ca lideri în bisericile din Noul Testament (1 Timotei 3:1-7). Viețile lor trebuiau să fie o mărturie a harului lui Dumnezeu și a lucrării Duhului Sfânt. Este interesant faptul că Pavel spune că acești prezbiteri nu trebuie să fi devenit credincioși de curând, deoarece o astfel de poziție de autoritate îi poate face să cadă pradă mândriei (1 Timotei 3:6).

Am putea spune că a-L exemplifica pe Cristos nu este un lucru care se limitează la anumite evenimente (programe de biserică) sau locații geografice (o misiune pe termen scurt). De fapt, prioritatea numărul unu a fiecărui credincios ar trebui să fie manifestarea dragostei lui Cristos în intimitatea propriului cămin. Este tragic faptul că mulți tineri se îndepărtează de la credință datorită lipsei vieții diferite din biserică și din cămin. Dacă dovada unei vieți răscumpărate este văzută doar de către anumiți oameni în anumite momente, este evident că avem de a face cu deficiențe spirituale majore. Ceea ce sunt eu în Cristos nu trebuie să fie influențat de oamenii cu care mă asociez la un anumit moment dat. Un astfel de comportament cameleonice va fi dat în cele din urmă în vileag și va face de rușine numele lui Cristos.

Credinciosul matur va face față frământărilor vieții într-un mod care lăsa o impresie de neșters asupra celor care cunosc situația în detaliu. Cu siguranță că la un moment dat diferite catastrofe ne vor prinde cu garda jos, provocându-ne

Se va vedea întotdeauna dacă Cristos trăiește în noi.
El va trăi prin noi.

la maxim emoțiile. Totuși, copiii lui Dumnezeu nu trăiesc mereu sub un astfel de stres. Încrederea lui în suveranitatea lui Dumnezeu, chiar și atunci când rațiunea umană nu poate pricepe acele circumstanțe, îi va liniști gândurile și emoțiile. „*Și pacea lui Dumnezeu [acea stare de liniște a sufletului sigur de mântuirea lui prin Cristos și care nu se teme de nimic venit de la Dumnezeu și care este mulțumit cu orice bunuri pământești, acea pace], care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus*” (Filipeni 4:7, sublinierea îmi aparține). Observați că pacea Lui vă va păzi atât inima cât și gândurile.

Obiectiv – ce ne spune intelectul nostru.

Subiectiv – ce simt emoțiile noastre.

Obiectiv – credem în puterea lui Dumnezeu, în omnipotența Lui.

Subiectiv – ne încredem în înțelepciunea lui Dumnezeu, în omnisciența Lui.

Rezultatul scriptural? „*M-am deprins să fiu mulțumit [satisfăcut până într-acolo încât nu sunt tulburat sau neliniștit] cu starea în care mă găsesc*” (Filipeni 4:11). Apropo, cartea Filipeni a fost scrisă din închisoare, nu dintr-un birou confortabil.

Dacă vă doriți doar perfecțiunea, niciodată nu veți realiza nimic. Este adevărat că nimeni nu poate ajunge la acea stare a unei vieți fără de păcat în timpul acestei călătorii pe pământ. Nu fiți descurajat. Duhul Sfânt care este în noi ne va călăuzi și ne va avertiza. El ne va sprijini în momentele noastre de slăbiciune. Să nu faceți niciodată greșeala de a vă compara cu alți credincioși. Fie vă veți mândri, fie veți fi descurajați. Ambele situații ne împiedică trăirea în Împărăție. Concentrați-vă asupra Modelului Perfect. El vă va ține de mână și vă va însoți pe această cărare unică. Putem trăi o viață biruitoare. Începeți astăzi cu bucurie și speranță în inimă. Sunteți parte a Împărăției cerurilor, de aici de pe pământ!

H. Maurice Lednicky

Această consecvență a trăirii neprihănite de-a lungul zilelor, a săptămânilor, a lunilor, a anilor, în timpul schimbărilor vieții, a suferințelor și coborâșurilor inevitabile din această lume depravată declară cea mai puternică mărturie de credință. Da, ni se poruncește să fim martori vocali pentru Cristos. N-ar trebui să tăcem nici măcar când suntem hărțuiți din punct de vedere politic sau personal. Mesajul nostru pe care îl spunem rămâne o simplă retorică teologică dacă nu este codificat în acțiunile noastre.

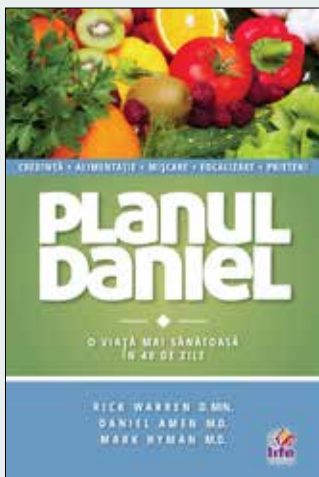
Dr. H. MAURICE LEDNICKY este un slujitor ordinar al Assemblies of God de peste 50 de ani. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al colegiului Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

PLANUL DANIEL

O viață mai sănătoasă în 40 zile

- » RICK WARREN
- » DANIEL AMEN
- » MARK HYMAN

Planul Daniel: o viață mai sănătoasă în 40 de zile, o carte scrisă de Rick Warren, Daniel Amen și Mark Hyman, este mai mult decât o dietă. Ea este o abordare care conduce la un stil de viață sănătos, în care oamenii sunt încurajați să devină mai sănătoși acționând împreună pentru optimizarea celor cinci elemente esențiale: credința, alimentația, mișcarea, focalizarea și prietenii.

Spre deosebire de mii de alte cărți de pe piață, aceasta nu se referă la o dietă în vogă, la un program sportiv motivat de vinovație sau la un post motivat de sentimentul de rușine. Nici nu este o abordare de genul „să facem totul dintr-odată.” Planul Daniel îți arată cum se poate schimba

viața ta, încet și sigur, dar mai ales ireversibil, dacă te concentrezi pe combinația puternică a elementelor esențiale.

Conceptele din această carte te vor încuraja să-ți aprofundezi relația cu Dumnezeu, să-ți clădești un grup de prieteni care să te susțină să faci alegeri sănătoase în fiecare zi. Ce vei obține: schimbări treptate care îți vor transforma viața din interior spre exterior.

310 p. • 15,5 x 22,5 cm • 31 lei

Eliminând superficialitatea din predicarea ta

de DOUG GREEN

Iată patru sugestii care vor da profunzime predicilor dumneavoastră.

Frate pastor, îmi place de dumneavoastră, dar am nevoie de predici mai... profunde.”
Au.

De ce vă doriți să înotați în capătul cu apă adâncă al bazinului când nu ați petrecut timp în cel cu apă mică? La ce vă referiți prin mai adânc? Eu îmi pregătesc predicile în fiecare săptămână. Ce anume nu este suficient de adânc pentru dumneavoastră?

Cine și-ar dori să fie catalogat ca un predicator superficial? Eu nu. Nici dumneavoastră.

Este greu să ne dăm seama la ce se referă cei care ne spun că predicile noastre nu sunt suficient de profunde. Totuși, astfel de critici dureroase ne pot ajuta să ne învățăm lecția și să ne îmbunătățim metodele de comunicare.

Fiecare ascultător (inclusiv dumneavoastră) are anumite nevoi intelectuale și emoționale. Când mesajul împlinește acele nevoi, el capătă o notă de profunzime. Când nevoile rămân nesatisfăcute, ascultătorul rămâne cu un sentiment de frustrare. Deși știm că nevoia principală a adunării noastre este o întâlnire cu Dumnezeu triunic și un angajament de a fi împlinitori ai Cuvântului, aruncându-le niște oase „profunde” îi va ajuta să capete acel sentiment al împlinirii. Luați în considerare următoarele sugestii.

Dați-le informații noi. Să o recunoaștem: oamenii vor să învețe ceva nou. Ei vor să scrie ceva important în notițele lor. S-ar putea să fie niște informații biblice, cum ar fi echivalentul modern al celor 10.000 de pungi de aur din Matei 18:21-34. S-ar putea să fie o hartă a lumii antice comparată cu lumea modernă, care să scoată în evidență, de exemplu, faptul că cele șapte biserici din Apocalipsa 2-3 fac parte din Turcia modernă. Ar putea

fi vorba de timpul la care se află un anumit cuvânt cheie. De exemplu, în Romani 8:28-30, „proslăvit”, deși pare a fi o acțiune viitoare, este la timpul aorist/trecut.

Orice formă de informații intelectuale, inclusiv obiceiuri biblice, descoperiri arheologice, greutăți și unități de măsură antice, chiar și moda palestiniană, vă poate ajuta să deschideți textul biblic și să ajutați ascultătorii să audă Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei în prezent. Totuși, ca un bonus, aceste detalii ajută ascultătorul să audă lucruri complet noi. Aceasta este o tehnică specială de a da profunzime predicilor dumneavoastră.

Dați-le un sentiment al completului. Ca urmare a Căderii, trăim într-o lume căreia îi lipsește sentimentul completului. Peisajul este într-o continuă schimbare. Oamenii își trăiesc viețile fără să cunoască nimic pe deplin. Efortul constant de a acționa pe baza unei informații incomplete este, cel puțin, obositor și pe deplin tulburător. Una dintre cele mai puternice dorințe pe care o au oamenii este aceea de a scăpa de sentimentul chinuitor al nesiguranței.

Aceasta este valoarea Cuvântului lui Dumnezeu. Există întotdeauna un sentiment al întregului, chiar și în lumea noastră parțială. Cu toate că ne aflăm de partea aceasta a deplinului, le facem o favoare ascultătorilor noștri legându-i de imaginea de ansamblu. Când îi îndreptați pe ascultători înspre istoria răscumpărătoare a lui Dumnezeu, predica dumneavoastră devine un eveniment „întregitor” pe calendarul săptămânal.

De exemplu, Efeseni 6:10-18 vorbește despre un război spiritual invizibil. Ați putea să le relați istoria unei mame tinere care-și petrece zilele făcând treburile zilnice doar pentru ca o criză parentală să-i strice

dimineața de duminică, una dintre puținele ocazii de a reintra în lumea adulților. Dacă i-ați putea arăta modul în care experiența ei face parte dintr-o luptă mai mare (una pe care Cristos o va câștiga), ați da sens luptei sale. Evanghelia oferă lumii ei fragmentate un răspuns holistic.

Dați-le șansa de a lua decizii. Nu le faceți toată munca. Lăsați-i să depună ceva efort. O predică ce captivează conduce spre un climax care provoacă gândirea, dar și implică ascultătorul de-a lungul ei. O audiență implicată ia mereu decizii de-a lungul unei predici. Participarea ei în progresul predicii este ceea ce dă experienței sentimentul de împlinire. Ei nu sunt pasagerii de pe bancheta din spate care visează cu ochii deschiși, ci ajută la condusul mașinii.

Majoritatea celor care merg la biserică nu știu cum să explice de ce o anumită predică le-a plăcut mai mult. Ei știu doar faptul că s-au simțit captivați și duși într-o călătorie. Ei au pătruns textul într-o manieră semnificativă și personală. Au avut un sentiment al proprietății.

Comunicatorii eficienți știu că ascultătorii au nevoie mereu de stimuli intelectuali, un material care le menține curiozitatea și le implică gândirea. Ajutați-vă audiența să ia decizii importante parcurgând cu ei o serie de decizii mai mici. În cele din urmă, ca un interpret al textului, vă îndrumați ascultătorii înspre un loc în care, datorită influenței Duhului Sfânt, să se confrunte cu adevărul pe care conține acel text. Acesta este un mijloc de comunicare important.

Dați-le încredere și autoritate. Conținutul (scrisul) predicii este important. Nimic însă nu poate înlocui convingerea plină de îndrăzneală, încredere și autoritate (oralul). Pasiunea și inima comunică lucruri pe care cuvintele nu le pot comunica. Reversul, absența autorității dezamorsează chiar și cele mai bine puse la punct capodopere teologice. Patosul și etosul trebuie să însoțească logosul.

Erudiția se reflectă în studiu. Manuscrisul este ceea ce puneți pe hârtie. Aceste elemente esențiale vor consuma mare parte dintr-o săptămână. Totuși, ceea ce contează într-un final este ceea ce transmiteți de la amvon. El este încununarea erudiției dumneavoastră. Aceasta nu trebuie să vină de pe o bucată de hârtie, ci din inimă, din convingerea și pasiunea cu privire la importanța vitală a Cuvântului lui Dumnezeu.

Dacă trebuie să alegeți între erudiție și foc, alegeți-le pe ambele! Cea mai bună alegere este întotdeauna un erudit înflăcărat.

„Lipsa de profunzime” poate fi uneori modalitatea corectă de a descrie un predicator absent din punct de vedere spiritual. Când vorbiți fără autoritate nu faceți altceva decât să transmiteți un raport oral, nu o predică. Predica este o proclamare a Cuvântului lui Dumnezeu, un Cuvânt viu, nu doar unul înrădăcinat în istorie, ci viu și prezent în biserici astăzi.

Iată care este problema: Cu cât cineva devine mai inteligent, cu atât va fi mai puțin dispus să proclame niște lucruri certe. Adesea, oameni educați sunt mai discreți în ce privește susținerea unor absoluturi. În consecință, mulți predicatori sunt reticenți să vorbească cu autoritate, temându-se ca nu cumva făcând lucrul acesta să insulte intelectul ascultătorilor lor.

Chiar dacă ați avea îndoieli cu privire la ideile și conceptele proprii, în calitate de predicator biblic trebuie să mizați totul pe cartea Sfintei Scripturi. Ascultătorii trebuie să cunoască problemele textului biblic. Ei au nevoie de încredere și autoritate. Ei au nevoie să audă Adevărul, cu A mare, nu unul cu a mic. Ei au nevoie să afle că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu nu sunt cuvintele dumneavoastră, motiv pentru care nu le puteți dilua cum doriți. Ei au nevoie de un zel profetic, de momente în care să audă de la amvon: „Așa vorbește Domnul.”

Cu smerenie în inimă și cu transparență în ce privește propriile slăbiciuni, adunarea are nevoie să audă de la amvon o încredere și o autoritate pline de îndrăzneală. Mai mult, dacă predicați cu adevărat un mesaj biblic, gândurile nu vă aparțin. Ele sunt cuvintele lui Dumnezeu. El primește meritele pentru ce spune, nu dumneavoastră.

„Uau, frate păstor, predicile dumneavoastră sunt atât de profunde în ultima vreme! Ce s-a întâmplat?”

Când oamenii rostesc astfel de cuvinte, zâmbiți și dați toate meritele lui Dumnezeu.

El merită toată atenția.

**Un mesaj captivant
conduce la un punct
culminant care pune
pe gânduri, dar și îl ține
pe ascultător atent
de-a lungul său.**

Doug Green, pastor fondator al bisericii North Hills Church, Brea, California